Publicațiune periodică. — Apare la 15 ale fiecărei luni

9 LEI

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

PIERRE MORALI

MUNTELE TRAGIC

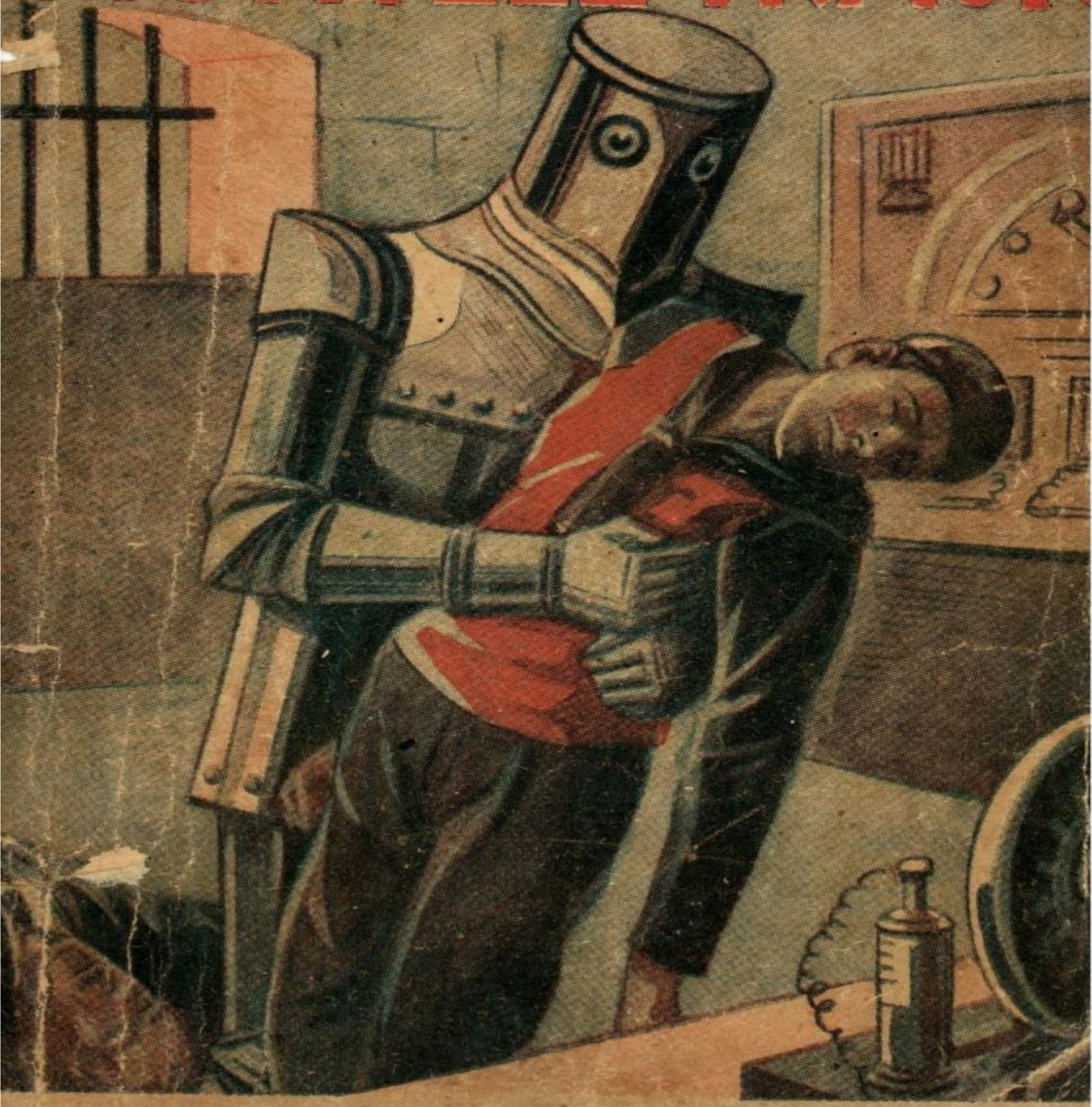

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

PIERRE MORALIE

MUNTELE TRAGIC

Cuprins

CAPITOLUL 1..3
CAPITOLUL 2. O DISPARIŢIE MISTERIOASĂ................11
CAPITOLUL 3. EL TERRIBLE..19
CAPITOLUL 4. RĂPIREA LUI ALVAREZ.........................28
CAPITOLUL 5. SECRETUL LUI EL TERRIBLE.................36
CAPITOLUL 6. „PURICELE CERULUI”..........................44
CAPITOLUL 7. BĂTĂLIA TRAGICĂ..............................53
EPILOG...61

CAPITOLUL 1.

Era pe la sfârşitul lui August 193... Soarele apunea în dosul muntelui golaş. Umbra se întindea puţin câte puţin asupra sătucului Berragna din nordul Spaniei.

Dintr-o cazarmă situată pe malul fluviului ieşi un tânăr carabinier.

Îşi potrivi pe umăr banduliera puştii, întorcându-şi privirea către camarazii săi. Care ieşiseră la aer în faţa cazărmii lor — „casa cuartel”.

Le aruncă un sonor „adios” şi se depărtă cu paşi sprinteni pe îngusta şosea asfaltată.

După un sfert de oră de mers repede, vameşul o luă la stânga, pe o cărare întortocheată, care urca muntele spre frontiera franco-spaniolă.

Umbla cu corpul aplecat înainte, fluierând o arie populară, din când în când se oprea ca să mai răsufle sau ca să culeagă mure mari. Sălbatece, din tufişurile pline de spini.

Când ajunse la locul unde trebuia să stea de pază până a doua zi de dimineaţă, se şi lăsase noaptea.

Omul nostru, care nu venea aici pentru prima dată, scoase din dosul unei stânci acoperite de mărăcini o pătură mare cu care se înfăşură.

Se aşeză cât putu mai comod pe un bolovan mare, îşi rezemă arma de genunchi şi începu să-şi răsucească pe-ndelete o ţigară.

Orele treceau încete şi monotonie. Numai ţârâitul

ascuţit al greierilor şi tălăngile oilor, risipite pe povârnişuri şi nevăzute, mai turburau liniştea muntelui.

Întins pe un culcuş de ferigă, tânărul carabinier moţăia, deşi simţurile lui exercitate erau neîncetat la pândă. La cel mai mic zgomot suspect, la cel mai slab trosnet al crengilor, se ridica pe jumătate şi scormonea umbra cu privirea lui pătrunzătoare.

Şi avea şi de ce: Era numai la o suită de metri de frontieră şi, în aceste ţinuturi, contrabanda e o meserie care nu cunoaşte şomajul.

Sub pătura lui aprinse o mică lampă electrică pentru a se uita la ceasul pe care-l purta la mână.

— Ora două, îşi spuse el. Încă patru ore şi se face ziuă. Cred că…

Dar nu-şi sfârşi gândul.

De-a lungul potecii se rostogolise o pietricică cu un zgomot aproape imperceptibil. Zvârlind pătura în lături, dintr-o săritură fu în picioare.

Cineva cobora muntele, asta era sigur. Şi la ora aceasta, nu putea fi decât un contrabandist.

Îşi ţinu răsuflarea ca să audă mai bine. Cu ochii larg deschişi, inspecta bezna.

Timp de câteva secunde fu o mare tăcere. Apoi, din susul drumului veni hârşâitul deosebit pe care-l fac sandalele împletite din sfoară pe un teren nisipos.

— Nicio îndoială, gândi vameşul. Am pus mâna pe unul.

În dosul lui se înălţa, pe o lăţime de vreo zece metri, un perete de stâncă neted şi abrupt. Se lipi de el, căutând să se facă nevăzut, şi aşteptă nemişcat, cu degetul pe trăgaciul puştii.

Puţin câte puţin, zgomotul paşilor deveni tot mai desluşit, tot mai apropiat.

Se simţea că erau paşi prudenţi, temători. Uneori se opreau o clipă, porneau, apoi se opreau din nou.

În sfârşit, la cotitura potecii se ivi un om înalt, cu corpul încovoiat sub povara unui balot enorm, care-i dădea o

înfăţişare de nălucă.

Umbla repede, cu un mers uşor, în ciuda poverii grele pe care-o ducea în cârcă.

Când omul ajunse în dreptul lui, vameşul se desprinse din umbră, strigând:

— Stai!

Omul se opri şi, fără să dea drumul sacului, se uită repede la dreapta şi la stânga. De cum desluşi silueta ameninţătoare a carabinierului, scoase o înjurătură înăbuşită şi, fără să stea pe gânduri, o luă la goană cu toată viteza pe pantă.

În urma lui tună un foc de armă, apoi altul. Contrabandistul mai alergă câteva minute. În sfârşit, simţindu-se, până una alta, la adăpostul unei cotituri a drumului, se opri ca să se uite în urmă.

Fuga repede a carabinierului, în urmărirea lui, răsuna limpede în liniştea nopţii.

— N-am o clipă de pierdut, îşi spuse el.

La stânga se înălţa un ziduleţ care despărţea poteca de o râpă adâncă şi plină de mărăcini, care cobora repede până la drumul care ducea la Pampeluna. Într-o secundă, contrabandistul îşi aruncase balotul de cealaltă parte a zidului. Apoi…

…Apoi, ţin’te, pârleo — după ce, însă, anunţase pe un complice misterios prin două şuierături stridente.

În aceeaşi clipă apăru la cotitură carabinierul. Fără să se oprească ochi pe fugar dar, după câteva clipe. Se opri şi-şi puse din nou puşca-n bandulieră, îşi dăduse seama că contrabandistul nu mai avea sacul la el.

Lucrul de căpetenie era acum nu să continue urmărirea, ci să descopere locul unde era ascunsă marfa.

Cu ajutorul unei crengi culese de pe jos, dădu la o parte tufişuri dese, pe care le lumina pe rând cu lumina puternică a lămpii lui electrice. Inspectă minuţios toată această parte a potecii.

— Ciudat, gândi el. Unde şi-o fi ascuns balotul? Mai sus,

e cu neputinţă, căci l-aşi fi văzut. Mai jos n-ar fi avut timp... Ah! dar prost mai sunt!

Se îndreptă spre micul zid, deasupra căruia se aplecă.

Râpa era prea adâncă pentru ca s-o poată lumina până-n fund. Totuşi lucrul era acum sigur pentru el: aci îşi aruncase contrabandistul povara. Făcuse gestul acesta dintr-o bruscă inspiraţie sau era vorba de o manevră prevăzută?

Carabinierul izbi cu furie pământul cu patul puştii.

Fusese tras pe sfoară? Avea să-i scape din mână o pradă aşa de bună? Căci era la mintea omului că un complice postat pe drum nu ar fi avut decât să ridice sacul, să-l ascundă într-o maşină şi s-o tulească spre Lei ca. Dacă ipoteza aceasta era adevărată, totul era pierdut.

Şi tocmai în momentul acesta, zgomotul unui motor puternic urcă spre carabinier. Lumina celor două faruri se târî o clipă pe povârnişul abrupt şi golaş al muntelui Bidassoa.

Fără să mai aştepte, vameşul porni în goană de vale pe poteca ce cobora pe şosea.

Poate se înşelase, poate mai era timp.

Nu făcuse încă o sută de metri că auzi, parcă, în urma lui. Zgomotul unei sărituri.

Se gândi că era contrabandistul care se tupilase în dosul unei stânci, îl văzuse trecând, îi ghicise intenţia şi pornea în urmărirea lui, ca să-l oprească.

O rupse la fugă şi mai repede. Pe şosea avea să fie doar la un kilometru de cazarmă. Un foc de armă avea să fie deajuns pentru a anunţa pe camarazi. Şi atunci contrabandistul n-avea să mai cuteze nimic împotriva lui, ci avea să se retragă în munţi ca să se ascundă.

În orice altă împrejurare, carabinierul n-ar fi procedat aşa. S-ar fi întors cu curaj şi ar fi dat piept cu adversarul lui. Dar de astă dată îi era frică.

În timp ce alerga, cu capul plecat, fără să se uite la pietrele de care se putea împiedica.

Un gând îl obseda:

— El Terrible! El Terrible! îşi repetă el plin de spaimă.

Respiraţia îi era întretăiată.

Simţea cu spaimă că genunchii i se muiau, tocmai când avea nevoie de mai multă putere, căci duşmanul lui îl ajungea din urmă. Avea să aibă el puterea să iasă la drumul mare înainte de a fi prins? Şi acolo avea să fie în mai multă siguranţă, aşa cum spera?

Paşii grei şi regulaţi ai adversarului său îi răsunau în urechi, din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape.

La o cotitură, tânărul vameş alunecă pe o creangă uscată. În cădere îşi jupui mâinile. Pierdu o secundă ca să-şi ridice puşca.

Se ridică repede şi o rupse la fugă înainte. Dar era prea târziu. Două braţe de o forţă herculeană îi strângeau pieptul. Cu o sforţare violentă dar zadarnică încercă să se elibereze, scoţând Un strigăt deznădăjduit:

— Ajutor!…

Cel ce-l atacase nu era contrabandistul pe care-l surprinsese cu o clipă înainte.

Era cu puţin mai scund, dar mai masiv, mai lat în spete. Faţa lui unghiulară era impresionantă. Gesturile lui aveau ceva ţeapăn şi precis, totodată.

Îl ridică pe carabinier fără să pară ca asta să-i ceară o cât de mică sforţare. Cu paşi liniştiţi se apropie de micul perete şi legănă de câteva ori prada deasupra capului, apoi aruncă drept înainte pe nefericitul tânăr, cu aceiaşi uşurinţă cu care ar fi aruncat o piatră.

Corpul carabinierului descrise în aer o traiectorie lungă, se lovi de crăcile unui copac şi dispăru în adâncimile întunecoase ale prăpastiei.

……………………………………………………………………………

La aceiaşi oră venea din Franţa, de la Saint Jean de Luz, pe la punctul de frontieră Hendaye, o lungă maşină descoperită. Trecuse podul internaţional la Behobia şi înainta rapid şi elastic pe drumul Pampelunei.

Doar cinci-şase minute îi trebuiră ca să ajungă la Berragna. În faţa cazărmii carabinierilor, încetini, apoi stopă.

Tânărul care o conducea întinse hârtiile lui vameşului ce-i ieşise în întâmpinare. Acesta îşi aruncă o privire asupra lor, se uită în maşină, apoi făcu semn şoferului că putea să pornească.

Puternicul automobil se urni în tăcere şi luă viteză pe şoseaua pe care farurile lui o sfredeleau până ’n depărtări:.

— Drace! strigă deodată automobilistul. Ce să fie asta?

Strânse repede frâna. Maşina mai făcu câţiva metri şi se opri

La doi paşi înaintea roţilor era întins corpul îngrozitor mutilat al unui om.

Călătorul sări pe şosea şi se aplecă deasupra cadavrului.

— E un carabinier, se gândi el. Ce i s-o fi întâmplat?

Apucă mortul de centură şi-l târî până la maşină, în care-l urcă.

Apoi întoarse maşina şi reveni la cazarmă.

Vameşul, care era de gardă pe drum, îşi recunoscu cu greu camaradul, al cărui chip era strivit şi roşu de sânge. Chemă în ajutor.

Imediat sosiră şi alţi carabinieri.

Urmă o scurtă învălmăşeală, glasuri agitate. La etaj se deschiseră ferestre, la care se iviră chipuri de femei. Din clădire se auziră strigăte, o năvală de paşi grei coborând scara.

Un ofiţer ieşi din cazarmă în timp ce-şi îmbrăca încă vestonul.

— Cine e?

— Susso!

— Suso! E mort?

— Nicio îndoială.

Transportară cadavrul într-o odăiţă în care fu întins pe

un pat de campanie.

În timp ce tânărul automobilist povestea pe scurt cum făcuse macabra descoperire, ofiţerul căuta nervos prin buzunarele mortului

În sfârşit găsi ceva. O foaie de hârtie pe care o întinse fără un cuvânt oamenilor lui. Unul din aceştia citi cu voce tare, cu un accent de nemărginită groază: „El Terrible”.

— Încă o nouă victimă a acestui bandit misterios, spuse ofiţerul plecând capul. Bietul Suso! Nici el nu va putea să vorbească, să ne explice ciudatele împrejurări în care a fost atacat şi să ne dea măcar cea mai mică indicaţie despre acest El Terrible.

Toate chipurile exprimau consternarea. Se vedea pe ele furie dar şi o frică nemărturisită.

Ofiţerul se întoarse către călător.

— Îţi mulţumesc, d-le, că ne-ai adus înapoi pe bietul nostru camarad. E, într-o singură lună, al cincilea carabinier de la Berragna care moare în împrejurări analoage, de mâna aceluiaşi necunoscut.

Şi fiecare din aceste oribile asasinate e semnat cu acelaşi nume: El Terrible.

Fălcile i se încleştară.

— În sfârşit, urmă el, să nu ne lăsăm târâţi de descurajare. Odată şi odată tot o să punem mâna pe banditul acesta… La revedere, domnule, nu vreau să te ţiu mai multă vreme într-un loc aşa de trist.

întinse tânărului mâna.

— Regret, spuse acesta, că n-am trecut mai devreme pe la locul crimei. Poate că aş fi putut apăra pe bietul carabinier.

— Gândul d-tale e generos, domnule, dar din nenorocire cel ce-şi zice El Terrible nu e omul care să se lase surprins.

Un zâmbet uşor jucă o clipă pe buzele călătorului. Era un om de vreo treizeci de ani, înalt şi subţire. Mersul, atitudinile lui, tot felul lui de a fi, arăta o forţă mlădioasă

şi exercitată. Faţa lui era fină şi bronzată. O mustaţă neagră, îngustă, urma linia arcuită a buzelor lui. Faţa lui exprima inteligenţă şi bunătate dar privirea lui, rece şi pătrunzătoare, şi bărbia lui ieşită înainte, dovedeau o calmă energie.

— Permite-mi să mă prezint, spuse el: Max Yvel, detectiv particular… Am petrecut o lună la Saint Jean de Luz şi am de gând să-mi termin vacanţa aici — aproape, la Leica, la un prieten de-al meu. Dacă crezi vreodată că-ţi pot fi de folos, nu pregeta să mă chemi. Vino să mă vezi sau trimete-mi un bilet la d. Primo Alvarez. De altfel am să trec chiar eu să-ţi dau o bună ziua cât de curând.

Se înclină şi ieşi repede.

Ofiţerul şi câţiva carabinieri îl urmară. Il văzură sărind sprinten în maşina lui, care porni imediat.

Fără să dea drumul volanului, Yvel se întoarse şi le făcu semn cu mâna lui liberă strigând:

— Adios.

— Adios, i se răspunse în noapte.

CAPITOLUL 2.
O DISPARIŢIE MISTERIOASĂ

A doua zi, deşi ajunsese târziu în noapte la prietenul său Primo Alvarez, tânărul detectiv Max Yvel era pe picioare de la ora nouă şi jumătate.

Coborî în sufragerie unde-l aştepta gazda lui.

— Sculat cu noaptea-n cap! spuse acesta râzând. Trebuie să fii obosit, săracul de tine.

Alvarez n-avea decât douăzeci de ani. Ceva mai scurt decât Max Yvel, era şi mai îndesat, mai vânjos. Părul lui lung şi uşor ondulat era negru ca tăciunele.

Urma nişte studii ştiinţifice foarte importante la Universitatea din Santander. Lunile de vacanţă şi le petrecea în mod obişnuit în vasta fermă pe ca re tatăl lui, un bătrân tăcut, o avea la Leica.

Bătu din palme ca să cheme o servitoare.

— Gustarea de dimineaţă a d-lui Yvel, spuse el fetei care sosi la această chemare.

Dar imediat. De ce ai venit ieri aşa de târziu? Te aşteptam să vii după amiaza. Ai avut vreo pană? Azi noapte eram aşa de adormit când ai venit, încât n-am mai avut curajul să te-ntreb.

— Am fost reţinut de prieteni la Saint Jean de Luz. Pe urmă am mai pierdut o bună jumătate de oră la Berragna.

— La Berragna? Ce te-a putut face să te opreşti în pustietatea aia?

Pe când lua îmbelşugata gustare pe care i-o adusese servitoarea, detectivul povesti prietenului său ciudata descoperire pe care o făcuse pe drum, fără să lase la o

parte vorbele pline de nelinişte ale ofiţerului de carabinieri.

— Ciudat, spuse Primo Alvarez, devenind deodată foarte serios. Auzisem de acest El Terrible, dar n-am dat niciodată importanţă zvonurilor. Nu-mi închipuiam să fie vorba despre ceva aşa de grav... Spune drept, nu-ţi râzi de mine?

Zâmbi cu un aer neîncrezător.

— Câtuşi de puţin, spusei Mai Yvel. Ridicându-se de la masă. Nu-mi arde deloc de glumă azi de dimineaţă.

Cei doi prieteni ieşiră pe câmpul însorit. Hoinăreau la întâmplare de-a lungul lanurilor de porumb, stând de vorbă ca nişte oameni fără griji.

Nu se mai văzuseră de-aproape un an, aşa că aveau ce-şi spune. Detectivul vorbi despre anchetele lui, tânărul student despre studiile lui.

— Hai să-ţi destăinuiesc un secret mare, sfârşi el. M-am logodit în secret.

— Felicitările mele, dragul meu. Dar de ce în secret?

Celălalt se întunecă la faţă.

— Îl cunoşti pe tata. De la moartea mamei, e mai aspru şi mai închis ca oricând. Şi ştii că cu el nu e de glumit. Nu îndrăznesc să-i vorbesc despre logodnica mea.

Toată nădejdea mi-e în tine. Trebuie să mă ajuţi.

Tata are aşa de multă încredere în tine!

— Nu cer decât să te ajut. Dar tot ar trebui să mă pui la curent ceva mai amănunţit. Cine e logodnica ta? E vreo fată din Leica?

— Nu cred să ţi-o mai aminteşti deşi ai văzut-o anul trecut. E fiica lui Carmen Ardais.

— Carmen Ardais? Habar n-am cine să fie.

— Păi nu ştii, femeia cea grasă, destul de simpatică şi de glumeaţă de altfel, care ţine cantina de la Berragna.

— Da, da, acum ştiu despre cine e vorba. Despre fiica ei, însă, nu-mi mai amintesc. Dar socotind după mama ei, nu înţeleg ce te-a călăuzit în alegerea ta.

— Te înşeli, Max, Josefa e o fată minunată. Ai s-o vezi, sper, cât de curând. E foarte frumoasă şi foarte fină. Carmen Ardais, care e mai bogată decât pare, îşi iubeşte mult fiica şi a ţinut să-i dea o educaţie aleasă.

Josefa a fost crescută la mănăstirea de la Leica, de surori franceze. A primit o instrucţiune solidă. Şi. Afară de asta, are nişte degete de zână. Te asigur că nu are nici înfăţişarea şi nici felul de a fi, cam vulgar, recunosc, al mamei ei.

— Te cred, Primo. Dar atunci, de ce te frământi atât?

— Vorbeşti parcă nu l-ai cunoaşte pe tata!

Cum are s-audă că vreau să iau pe fata lui Carmen Ardais, are să înceapă să strige şi să mă facă de doi bani, fără să mă lase să deschid măcar gura. Are să refuze s-o vadă pe Josefa şi are să-mi interzică să mai pomenesc de planul acesta.

— Ce pesimist eşti, spuse Yvel, bătând zdravăn pe umăr pe tânărul său prieten. D. Alvarez a devenit, e drept, cam ursuz, dar nu e un om rău. Linişteşte-te.

Am să-i vorbesc despre logodna ta secretă şi sper că mă va asculta până la capăt. Sunt chiar sigur de asta.

— Mulţumesc, Max. Îmi faci un mare serviciu.

Se întoarseră încet spre fermă. La biserica satului sunase ora unu. În Spania se mănâncă însă destul de târziu, aşa că prietenii nu se grăbiră.

O luaseră pe un drum lung, care ducea direct la fermă, când văzură venind în grabă, spre ei, o servitoare.

Le strigă de departe că tânărul ei stăpân era chemat la telefon.

— Fug înainte, spune Primo Alvarez tovarăşului său.

Şi o luă la fugă.

Max Yvel se îndreptă fără grabă spre casă. Se gândea la întâmplările din timpul nopţii. Înclinarea lui spre mister şi spre aventurile periculoase nu-l lăsa să uite vorbele ofiţerului de carabinieri de la Berragna.

— Cine să fie acest El Terrible? se întreba el. Şi la ce

crimele acestea? Fără doar şi poate un contrabandist care se răzbună. Şi totuşi trebuie să fie la mijloc altceva.

Fu scos din visarea lui de camaradul său, care-l striga din pragul fermei.

— Max, strigă el, vino repede.

— Ce s-a întâmplat? De ce eşti aşa de galben?

— Ascultă, e o grozăvie… Mi-a telefonat Carmen Ardais…

— Hai, spune I

— Iartă-mă, sunt aşa de emoţionat… Uite ce el Josefa a plecat azi de dimineaţă pe munţi, ca în fiecare zi, să ducă mâncarea carabinierilor de gardă. Sunt aproape două ore de-atunci şi ea încă nu s-a întors. Nu există niciun motiv să întârzie atâta. Ce i s-o fi întâmplat?

Max Yvel încercă să-l liniştească.

— Nu-ţi pierde cumpătul, Primo. Ce poate să i se fi întâmplat logodnicii tale? Gândeşte-te şi tu: nimic. Peste cinci minute, mama ei are să-ţi telefoneze că Josefa a sosit cu bine. Cred că am făcut rău că ţi-am povestit aventura mea de noaptea trecută. Dar acum imaginaţia ta a luat-o razna şi Dumnezeu ştie unde are să se mai oprească!

Se sili să surâdă calm.

Şi el presimţea o nenorocire, dar nu voia să-şi alarmeze prietenul fără motive serioase.

Era ora prânzului. Amândoi se duseră în tăcere în sufragerie, unde-i aştepta bătrânul Alvarez-tatăl.

………………………………………………………………………………

Cu câteva ore înainte, Josefa Ardais trecuse pe lângă ultima casă din sătucul Berragna şi, luând-o pe drumul care duce la Bidassoa, începu să urce cu paşi energici muntele.

Primo Alvarez nu-şi zugrăvise logodnica în culori exagerate.

Era îmbrăcată cu o rochie lungă. Neagră, acoperită cu un şorţ de pânză albastră. Avea un mers elastic şi

armonios; pe cap ţinea în echilibru un coş greu de răchită.

Doi ochi mari îi luminau ovalul foarte pur al feţei.

Străbătu în curând de pe drum, ca s-o ia pe o potecuţă îngustă, care urca pieptiş.

Soarele ajunsese sus pe cer şi căldura era zăpuşitoare.

Ajutându-se cu o creangă de copac ridicată de pe jos, fata urca încet, spre piscul muntelui.

Era prea obişnuită cu spectacolul minunat şi măreţ care-o înconjura. Privirea ei rătăcea pe stânci, pe ferigile agăţate de colţii muntelui, dar nu le vedea.

Visa.

— Am! să-l văd oare azi pe Primo? se întrebă ea. Prietenul lui din Franţa trebuie să fi sosit aseară la Leica. Poate că are să vie să mi-l prezinte.

Ce bine mi-ar părea să vie!

Trecu un pârâu, călcând cu băgare de seamă pe pietrele mari ce ieşeau la suprafaţă.

Apoi începu să se caţere din stâncă în stâncă.

Gândul că logodnicul ei avea să-i facă o vizită făcea să-i bată inima mai repede: Grăbi pasul ca să se întoarcă în sat cât mai repede. Dacă drumul ar fi fost ceva mai puţin repede şi mai puţin, ar fi cântat de bucurie.

Se opri lângă un izvor răcoros, puse coşul jos ca să se odihnească şi bău din palmă o duşcă de apă rece ca gheaţa.

Când să pornească din nou auzi chiar lângă ea nişte crengi, mişcându-se.

Crezând că vreunul din carabinierii cărora le ducea mâncare îi ieşea în întâmpinare, strigă: „Bun!”

Zgomotul care o neliniştise mai continuă câteva secunde, apoi se opri. Ea mai strigă odată „Bun!” şi trase cu urechea.

Nu se auzea decât talanga unei oi în depărtare.

— Totuşi nu sunt nebună, îşi spuse ea.

Josefa Ardais era o fată curajoasă şi hotărâtă. Lăsând coşul ei greu pe malul pârâului, se căţără cu curaj din

piatră ’n piatră, agăţându-se de ierburi, dând la o parte ramurile stufoase ale arbuştilor.

Deodată se aşeză între ferigi. Îi venise un gând: — dacă era El Terrible? se gândea ea. N-aş face mai bine să mă întorc din drum? Ei, şi! chiar dacă e el, vreau să ştiu ce e>. La urma urmelor, n-o să-mi facă niciun rău. Cu carabinierii are el ce are.

Şi porni mai departe.

De abia făcuse vreo zece paşi, pe un mic tăpşan de unde se vedea toată valea Bidassoa, că zări la câţiva metri de ea silueta unui om care părea că vrea să se pituleze în umbra unui stejar.

Părându-i-se că recunoaşte pe un păstor din Berragna, strigă:

— Tu eşti, Prieto?

Omul nu răspunse nimic.

Scund, cam gros, stătea rezemat de trunchiul unui copac. Chipul lui, pe care-l întuneca un basc larg lăsat mult în jos pe nas, era pe jumătate ascuns în dosul unei ramuri.

— Tu eşti, Prieto? reluă Josefa, pe care neclintirea omului o speriase. Eşti bolnav?

Niciun răspuns. Josefa nu îndrăznea nici să se apropie, nici să fugă. Pironită locului, simţea că o cotropeşte o frică groaznică.

Reacţionă totuşi. „Haida-de, îşi spuse ea, proastă mai sunt că tremur aşa. Omul acesta n-are niciun motiv să-mi vrea răul”.

Stăpânindu-şi spaima, se duse drept spre necunoscut.

Nu mai era despărţită de el decât de grosimea copacului, când necunoscutul ridică încet capul.

Josefa deschise ochii mari, holbându-se înmărmurită la el. Buzele ei se întredeschiseră ca pentru a lăsa să treacă un strigăt de groază, dar din gâtlejul ei nu ieşi niciun sunet.

Şi se prăbuşi leşinată pe jos.

……………………………………………………………………………

— E ora unu şi jumătate trecute, spuse camarazilor săi unul din carabinierii de gardă pe munte. Ce-o fi făcând Josefa? Mi-e o foame de mor!

— Rabdă băiete, dacă vrei să-ţi placă mâncarea mai bine.

Mai trecu o nesfârşită jumătate de oră. Fata cantinierii nu mai venea.

— Faceţi ce vreţi, spuse carabinierul care vorbise cel dintâi, eu unul n-am răbdare să mai aştept aşa. Plec în întâmpinarea ei.

După un sfert de oră reapăru în mijlocul camarazilor lui, ţinând ţanţoş în mână coşul Josefei Ardais.

— Iată prânzul.

— Ai întâlnit-o pe Josefa?

— Deloc. Nu ştiu ce-o fi făcut nebuna asta, dar coşul l-am găsit pe malul pârâului, la cinci sute de metri de-aici.

Ceilalţi izbucniră în râs.

— Şi tu n-ai avut ce face şi l-ai luat! spuse unul din ei. Nebun eşti tu, dragul meu Garcia. Josefa culegea pesemne mure prin tufişuri. Acum trebuie că-şi bate capul să ghicească unde o fi coşul cu provizii.

— Ba deloc. Am strigat dar nu mi-a răspuns nimeni. Poate că n-a mai avut putere să vie pân-aici şi, cum îşi închipuia că unul din noi îi va veni în întâmpinare, ne-a lăsat prânzul la vedere, pe malul pârâului…

— Hai, vorba lungă sărăcia omului! strigă unul din carabinieri. La masă!

*

*   *

De la Leica la Berragna, pe şoseaua ce vine de la Pampeluna, sunt cel mult şase kilometri.

Cum se ridicară de la masă, Primo Alvarez şi prietenul lui, detectivul, dădură fuga la garaj, săriră în puternica „Delage” a lui Max Yvel şi porniră cu toată viteza spre sat.

După opt minute stopau în faţa cantinei lui Carmen Ardais.

Aceasta, o femeie groasă de vreo patruzeci şi cinci de ani, îi aştepta în pragul prăvăliei.

— Nu s-a întors, nu-i aşa? întrebă cu inima strânsă logodnicul.

Cantiniera făcu semn cu capul că nu.

— Vezi, spuse Primo prietenului său, ţi-am spus eu. Josefei i s-a întâmplat o nenorocire.

Max Yvel căută să-l calmeze, cum putu mai bine, şi-l asigură că până seara avea s-o găsească pe fată.

— Poate, spuse Carmen Ardais, dar în ce hal? Mi-e şi frică să mă gândesc.

— Să nu stăm să ne văităm, conchise detectivul. Mai bine să acţionăm.

Primo, tu cunoşti muntele.

Roagă pe d-na Ardais să-ţi explice exact drumul pe care trebuia să-l urmeze logodnica ta ca să ajungă la carabinieri. Apoi să începem imediat cercetările.

Zis şi făcut. În mai puţin de un ceas de la această scurtă convorbire, cei doi prieteni se aflau la carabinierii de gardă n faţa frontierei franceze.

Acela care se numea Garcia, şi care adusese coşul tinerei fete, povesti felul cum îl găsise.

— Aşadar, întrebă Max Yvel, ai strigat şi nimeni nu ţi-a răspuns.

— Nimeni.

— Fireşte, toate astea sunt ciudate... Urmează-mă, Primo. Să căutăm acum pe cele două părţi ale drumului.

După amiaza se trecu în cercetări zadarnice.

În mai multe rânduri, fie amândoi împreună, fie câte unul, trecură pe mica platformă de unde Josefa Ardais fusese văzută dispărând, dar fata nu mai era acolo.

Seara se înapoiară la ferma bătrânului Alvarez, obosiţi, cu inima strânsă, descurajaţi.

Ce devenise logodnica tânărului student?

CAPITOLUL 3.
EL TERRIBLE

Suna miezul nopţii când Primo Alvarez şi Max Yvel părăsiră din nou Leica. Era o iniţiativă a detectivului.

— Să presupunem, spusese el, că dispariţia logodnicei tale e într-adevăr, aşa cum presupui, opera lui El Terrible; cea mai bună metodă de a o găsi pe Josefa este de a ajunge la acest bandit misterios. Şi e limpede că noaptea vom pune cel mai uşor mâna pe omul acesta. Ziua stă ascuns, noaptea lucrează.

La un kilometru de Berragna, lăsară maşina pe marginea drumului.

Aci se termina o potecă ce cobora din munte. La întretăierea ei cu şoseaua stătea de gardă un carabinier.

Îşi dădură lozinca, apoi cei doi prieteni se depărtară pe poteca întunecoasă.

După un sfert de oră de mers, se întâlniră cu un om de statură înaltă care se îndrepta repede spre şosea fluierând.

— Adios, Primo Alvarez.

— Adios, răspunse maşinal tânărul. A? tu erai, Gogorza? Pe drum, la ora asta?

— Da, am fost să-mi văz mieii. Dar tu? Unde te duci aşa de târziu.

Alvarez şovăi o clipă înainte de a răspunde. Apoi:

— Ştii probabil şi tu, spuse el încet, că Josefa a dispărut azi de dimineaţă în munţi şi că nu se ştie ce-o fi devenit. Eu şi cu prietenul meu ne ducem s-o căutăm.

Omul păru mirat.

— Nu mai spune! Josefa a dispărut?

— La Berragna ştie toată lumea.

— Se poate… Eu sunt pe munte din zori de zi şi nu m-am întâlnit cu nimeni.

Gogorza tăcu o clipă, clătinând din cap.

— Iar o lovitură de-a lui El Terrible, spuse el.

— Cred şi eu, spuse Alvarez.

— Nu vreau să-ţi fac inimă rea, adăogă Gogorza cu sinceritatea poate cam brutală a muntenilor, dar dacă El Terrible a făcut isprava asta, apoi să ştii că a avut motive puternice să facă lucrul acesta şi că n-ai să-ţi mai vezi logodnica. Dar. Însfârşit, noroc bun! Mă grăbesc să ajung acasă. Adios.

— Cine e munteanul ăsta? întrebă detectivul.

— Juan Gogorza. Un om ciudat. E dintr-o familie foarte bogată din Pampeluna. Sunt ani mulţi de când s-a certat cu tatăl lui. De atunci trăieşte singur la Berragna. E crescător de oi dar îl cam bănuiesc că face contrabandă. Ei! Parcă cine nu face pe-aici!

Cei doi prieteni bătură ore multe de-a rândul drumurile şi de mai multe ori se întâlniră cu carabinieri pe care-i întrebară dacă nu văzuseră ceva suspect. Dar aceştia nu le putură da niciun indiciu serios.

Josefa Ardais dispăruse fără urmă. Cât despre El Terrible, nu se arăta.

Era aproape patru dimineaţa când detectivul şi nefericitul lui tovarăş se întoarseră pe şosea pe alt drum.

O luară în direcţia contrară satului Berragna, ca să ia automobilul şi să se întoarcă la ferma bătrânului Alvarez.

Umblau încet de tot, obosiţi de atâta mers. Niciunul din ei nu vorbea. Deodată, Primo Alvarez se opri şi apucă de braţ prietenul.

— Ascultă.

Se auzea pe povârniş ca un zgomot de paşi. Paşi greoi şi regulaţi.

— Cine să fie? întrebă tânărul, hai să vedem.

O luară cu băgare de seamă pe o potecă îngustă, care ducea, pe sub copaci, până la fluviu.

Alvarez voi să uzeze de lumina lămpii lui electrice dar Yvel nu-l lăsă.

— Încă nu. Nu trebuie să bănuiască prezenţa noastră.

Ajunseră încurând pe o mică plajă de nisip noroios, tivit de apele slab scânteietoare ale fluviului Bidassoa.

Se făcuse iar linişte.

Fără un cuvânt, detectivul arătă mijlocul fluviului, în care se iscase un clocot ciudat. Văzură o formă albă, ieşind o clipă la suprafaţă, apoi dispărând.

Din adâncuri ieşi un zgomot înăbuşit. La picioarele celor doi oameni se stingeau vălurele.

— Presimţirile mele nu mă înşeală niciodată, spuse încet Primo Alvarez. Trebuie să mă duc pân-acolo.

Tânărul se şi dezbrăcase. Cât ai clipi, îşi scoase şi ghetele şi, gol nap, se aruncă în Bidassoa.

Detectivul îşi urmări cu ochii prietenul, care, ieşind cu puţin deasupra nivelului apei, înainta repede spre mijlocul rio-ului. Deodată nu-l mai văzu. Clocotul se făcu mai violent. Se auzi un zgomot metalic.

Neliniştit de soarta tânărului şi neştiind ce să mai creadă despre această nouă aventură, Max Yvel se pregătea să se dezbrace şi să sară şi el în apă, când văzu o formă alburie ieşind la suprafaţa fluviului, adâncindu-se, apoi apărând din nou cu câţiva metri mai la vale.

Yvel alergă de-a lungul ţărmului dar alunecă pe mâl şi căzu. Mâinile lui atinseră ceva moale.

— Ce să fie asta? întrebă el, ridicându-se.

*

*   *

Vă amintiţi că în dimineaţa acestei tragice zile, tânăra Josefa Ardais leşinase sus pe munte.

îndată ce tânăra fată căzu pe jos, omul care-i pricinuise spaima înaintă încet spre ea.

Era de o statură ceva mai scundă decât cea normală dar îndesat, greoi. Cu o mişcare iute, se aplecă spre fată şi o ridică în braţele lui puternice.

Apoi, cu paşi siguri şi grăbiţi, începu să urce muntele abrupt.

Ajungând în faţa unui tufiş des de mărăcini, stătu pe loc câteva secunde, apoi îl ocoli şi dispăru într-o bortă îngustă din stâncă.

După ce străbătu un gang întortocheat şi întunecos, dădu într-o peşteră destul de mare. Grota era goală dar de pe bolta ei cobora un fir de care era atârnat un bec electric care se aprinse brusc. În fund se vedea un perete grosolan de lemn, cu două uşi.

Omul îşi puse povara jos şi plecă pe acel aş drum.

Nici trei minute nu trecură şi uşa din dreapta se deschise larg; în peşteră intră un om înalt şi slab.

Acesta aruncă o privire asupra tinerei fete, care încă nu-şi venise în fire, apoi se apropie de ea, adresându-se cuiva peste umărul său:

— Vino-ncoa, Modesto. Vezi? Nici de data asta El Terrible n-a dat greş.

Un omuleţ, a cărui înfăţişare stârnea milă şi râs în acelaşi timp, veni, şchiopătând.

— E moartă? întrebă el cu o nuanţă de milă.

— Nu cred… E leşinată mimai. Ia vezi tu.

În acest moment, un oftat adânc al Josefei arătă că fata îşi revenea în fire.

— Iute, Modesto, dă-mi un fular, o bucată de pânză, ce-o fi. Nu trebuie să vadă unde se află; nu ştii niciodată ce se poate întâmpla.

Schilodul scoase din buzunar o batistă mare, cu care celălalt înfăşură complet capul fetei. Apoi o luă în braţe şi

o duse într-o cămăruţă sărăcăcios mobilată.

Acolo îşi puse povara pe un pat de campanie. De care legă zdravăn mâinile şi picioarele prizonierei.

— Acum putem s-o lăsăm singură, spuse el.

Şi-şi luă tovarăşul în altă cămăruţă, mobilată tot aşa de modest ca prima, dar mai luxos, dacă s-e poate numi aşa ceea ce se poate găsi într-o peşteră ascunsă în munţi.

Încăperea era luminată de un puternic bec electric. Într-un colţ odihnea, pe o masă, un aparat complicat care, prin lămpile şi prin toată înfăţişarea lui, semăna cu un post de radio.

Cocoşatul se aşeză pe un scăunel şi începu să-şi facă o ţigară. Tăcea.

— Ei, Modesto? Nu spui nimic? Recunoaşte că nu înţelegi câtuşi de puţin ce mi-a venit să capturez, pe copila asta frumoasă!

— Recunosc.

— Te asigur că acum o oră nici nu mă gândeam la ea. Dar de-atunci a făcut o imprudenţă.

— Ce imprudenţă?

— L-a văzut pe El Terrible!.. Înţelegi acum?

Modesto ridică din umeri, ca să arate că lucrul era limpede.

— Şi cine-l vede pe El Terrible, reluă slabul, îşi semnează sentinţa de moarte. N-aveam nimic cu mititica asta. Curiozitatea ei o duce la pierzanie.

Vocea lui devenise aspră, tonul mohorât.

— şi ce-ai să faci cu biata fată? întrebă cocoşatul. Ai s-o ucizi?

Celălalt dădu din cap, în semn că da.

Modesto nu-şi putut stăpâni un gest de spaimă şi de milă. Se ridică şi făcu câţiva paşi fumând nervos.

Nu există alt mijloc, spuse el în cele din urmă, de a o face să tacă? Eu unul, nu pot suferi omorurile acestea crude şi inutile. N-am putea s-o înspăimântăm, s-o ameninţăm?

— Mare idiot mai eşti, Modesto! Păi, nu-ţi dai tu seama că. Îndată cei-o să se vadă acasă şi are să se simtă în siguranţă, are să povestească toată aventura ei? şi atunci, tu ai să începi să tremuri… Dezvaţă-te, te rog, de sensibilităţile astea muiereşti. Nu eu am chemat-o pe fiica lui Carmen Ardais în calea lui El Terrible. La noapte are să moară. Fii fără grijă, am să aranjez aşa încât să se creadă că a fost un accident. Iată cum o să facem. Ascultă…

Cocoşatul se apropie de camaradul său şi amândoi începură să vorbească în şoaptă.

……………………………………………………………………………………

Pe culcuşul ei, biata Josefa Ardais începea să se dezmeticească, puţin câte puţin.

— Unde-oi-fi? se întrebă ea. Încercă să se ridice dar frânghiile îi intrară în carne.

Atunci retrăi în gând întâlnirea ei cu El Terrible. Căci nu încăpea nicio îndoială, El Terrible era. O cuprinse o spaimă grozavă. Era prizoniera lui. Ce avea să-i facă oare? De ce o răpise? Ar fi vrut să se uite în jurul ei dar batista, în care-i era înfăşurată faţa, n-o lăsa să vadă nimic.

— Ce să mă fac, Doamne Sfinte? îşi spuse ea. Ce să mă fac?

Apoi se gândi la Primo Alvarez, logodnicul ei. Cu siguranţă avea să-i vie în ajutor. Fără să vrea, scoase un strigăt.

Lângă ea se deschise o uşă şi o voce gravă îi spuse ameninţător.

— Bagă-ţi, fetiţo, minţile-n cap… Pierzi vremea, nimeni nu te poate auzi afară de noi.

Omul râse batjocoritor, apoi uşa se închise.

Josefa tremura de frică. I se părea că vocea nu-i era necunoscută dar zadarnic căută în amintirea ei. Mai precis, nu-şi putea aminti.

Urmară interminabile ore de groază. Trebuie că de mult se lăsase noaptea în munţi când Josefa auzi pe cineva

intrând în casă.

Spaima o ţinea trează. Se zbătea între speranţă şi neagră deznădejde şi pândea toate zgomotele din peşteră.

Înţelese că i se dezlega mâinile. Batista, care-i acoperea fata, fu smulsă cu un gest brusc.

Un chip schimonosit se aplecă deasupra ei.

— Cine eşti? strigă ea.

— Modesto, dacă ţii neapărat să ştii* frumoaso.

Omul avu un râs fioros. Apropie de pat un scăunel, pe care puse o gamelă plină cu o ciorbă negricioasă, o bucată de pâine şi o lingură.

— Mănâncă, spuse el, depărtându-se.

Aproape fericită că se putea mişca puţin, fata se aşeză pe marginea patului şi începu să mănânce maşinal.

Mai trecură câteva ore, apoi uşa se deschise brutal şi El Terrible intră.

Fata dormea. Un narcotic, care-i fusese turnat în mâncare, o cufundase într-un somn adânc.

El Terrible se apropie de fată.

În acelaşi timp se ivi Modesto. Din două mişcări precise, tăie cu cuţitul frânghiile care legau încă picioarele Josefei. El Terrible luă prizoniera în braţele lui puternice şi ieşi repede din cavernă.

Fără să-i pese dacă merge sau nu pe drumuri bătute, misteriosul colos coborî până la drumul ce ducea la Pampeluna. Şovăi o clipă, înainte de a traversa, apoi se hotărî şi din trei paşi mari ajunse de partea cealaltă.

Coborî malul fluviului Bidassoa, apoi începu să dezbrace repede fata. Când aceasta fu goală, o ridică iar în braţe şi intră încet în apă, care puţin câte puţin îl acoperi complet.

Şi totuşi, după ciudatul clocot care agita suprafaţa apei, se ghicea că El Terrible continua să înainteze pe sub fluviu.

*

*   *

Alergând pe ţărm ca să încerce să identifice forma lungă şi albă pe care curentul fluviului o ducea la vale, Max Yvel căzuse; mâna lui atinse ceva moale.

— Ce să fie asta? spuse el. Ridicându-se.

Ducând lucrul ridicat mai aproape de ochi, văzu că era o bucată de pânză fină în care recunoscu imediat o cămaşă de femeie. Care nu-i fu mirarea zărind, la picioarele lui, o grămăjoară de haine feminine, deasupra căreia o pereche de sandale forma o pată mai luminoasă!

O bănuială grozavă îi pătrunse în suflet. Începu din nou să alerge de-a lungul malului, în direcţia stăvilarului, care se afla cu o sută de metri mai la vale.

Lăsând la o parte orice prudenţă, scoase din buzunar micul far electric, pe care i-l lăsase prietenul lui, şi trimese o ţâşnire de lumină pe suprafaţa apei.

— Nicio îndoială, se gândi el cu inima strânsă. Numai de n-ar fi prea târziu. Ah, nenorocire, stăvilarul!

Într-o clipă fu dezbrăcat. Intră în fluviu până la brâu şi se lăsă în voia apei. Apoi începu să înoate din răsputeri.

Puţin câte puţin înainta, dar zgomotul căderii de apă ajungea din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai apropiat, la urechile lui.

Numai era decât la câteva vâslituri de braţ de ţintă, când deodată se scufundă. În loc să se împotrivească, înotă câteva minute sub apă, orbeşte. Un curent puternic, care venea de la fund, îl târa şi pe el spre stăvilar.

În sfârşit, după sforţări supra-omeneşti, atinse un corp.

Inima îi bătea năvalnic în piept.

— Ea e, se gândi el, apucând de mijloc corpul inert al Josefei Ardais.

Cu o ultimă şi viguroasă sforţare reveni la suprafaţă.

Barajul era la câţiva metri de ochii lui. Se simţea târât spre el cu toată viteza. Ţinând cu un braţ preţioasa povară, înota cu celălalt spre ţărm.

Deodată simţi că pusese piciorul pe ceva solid. O

creangă atârna dedesubtul lui. Se agăţă de ea cu disperare, izbuti să se ridice în picioare, apoi alergă prin nămol până pe ţărm. Puse pe fată pe iarbă, apoi se uită împrejur, căutând ajutor.

Cerul începea să pălească. Curând avea să se facă ziuă.

Aproape în faţa stăvilarului se afla „casa cuartei” a carabinierilor. Max Yvel chemă în ajutor.

îndată sosiră doi carabinieri. Fără să-şi piardă vremea cu lungi explicaţii, le-o încredinţă pe Josefa.

— Acoperiţi-o, le spuse el. Duceţi-o la cazarma voastră. Poate că o să reuşiţi s-o readuceţi la viaţă, deşi tare mă îndoiesc.

Unul din carabinieri aruncă pe umerii lui Max Yvel larga lui manta, căci tânărul dârdâia de frig.

Dar el, fără multă vorbă, îşi lăsă acolo noii tovarăşi, înmărmuriţi de mirare, şi se duse de-a lungul fluviului până la mica plajă de unde Primo Alvarez se aruncase în ajutorul logodnicei lui.

Suprafaţa apei se liniştise. Niciun val, cât de mic, nu se vedea. Max Yvel simţi un junghi în inimă. Dacă tânărul lui prieten îşi găsise moartea încercând să salveze pe cea pe care-o iubea?

Şi în primul rând, ce găsise el când se cufundase în Bidassoa? De unde venea clocotul care le stârnise mirarea? Ce însemna acest nou mister?

CAPITOLUL 4.
RĂPIREA LUI ALVAREZ

În timp ce pe malul fluviului se întâmplau aceste lucruri, ce făceau cocoşatul Modesto şi şeful lui?

În camera din peşteră, în care i-am văzut adineaori pe cei doi stând de vorbă, becul electric care cobora din tavan fusese stins. În unul din colţuri se zărea un pătrat de lumină, palidă şi lăptoasă, pe care un profil omenesc îl întuneca uneori, aplecându-se.

— Modesto, strigă un glas, Modesto.

— Aici sunt, Juan. Ce vrei?

— Vin să vezi.

Se deschise o uşă. Schilodul se apropie repede de stăpânul lui.

— Ia te uită, spuse acesta, cu un zâmbet mohorât.

Pătratul de lumină nu era decât un mic ecran, iar aparatul pe care era fixat, şi pe care l-am mai văzut, un aparat de televiziune, fără doar şi poate.

Într-adevăr, lipindu-şi capul de al lui Juan, Modesto se aplecă spre geamul mai, pe care se observa destul de bine nişte tufişuri, o dungă de apă slab scânteietoare şi, în primul plan, El Terrible dezbrăcând pe biata Josefa Ardais adormită.

— Încă o clipă şi totul va fi gata, spuse Juan. Înţelegi de ce am vrut s-o dezbrace? Toată lumea are să creadă că fata a vrut să se scalde şi că s-a înecat.

Pe când vorbea, manevra cu îndemânare o mulţime de butoni. Acum, pe ecran se vedea El Terrible intrând în apă

şi ţinându-şi strâns victima.

Şi, lucru ciudat, această fiinţă misterioasă trebuie că avea o capacitate respiratorie extraordinară, căci înainta Încet sub apă fără să pară câtuşi de puţin stingherit.

— Hombre! înjură deodată Modesto. Ce să fie asta?

Juan îşi încleştase fălcile. Dintre buzele lui contractate scăpă un fluierat.

— E vina lui, spuse el în cele din urmă. N-am ce-i face. Are să moară şi el.

— Pentru a ataca pe tânăr, care înota viguros în jurul lui, El Terrible fuse nevoit să dea drumul prăzii lui.

Corpul Josefei, luat de curent şi dus la suprafaţă, dispăru din câmpul vizual al aparatului.

Toate acestea se petrecuseră în cel mult două-trei minute.

Acum Primo de Alvarez încercă să înoate în ajutorul logodnicei lui. Dar adversarul îl înşfăcă de coapsă.

Se încinse o luptă grozavă, din care cei doi camarazi nu văzură mare lucru. Un fel de noroi negricios fusese stârnit din albia fluviului şi întuneca ecranul.

— Dar de ce nu-l înjunghie, strigă Modesto, scos din sărite.

— Asta şi face, răspunse calm Juan.

Puţin câte puţin norul de nămol se risipi şi ecranul îl arătă pe El Terrible, descotorosit de adversarul său, întorcându-se spre ţărm. Ceafa lui scurtă şi puternică era deja deasupra apei.

Cei doi bandiţi scoaseră un oftat.

— Şi Josefa? spuse cocoşatul.

— N-ai nicio grijă, nu s-a trezit încă şi, în acest moment, corpul ei a căzut deja de cealaltă parte a stăvilarului. Ei putem să-i punem cruce.

*

*   *

Obosit şi trist, detectivul Max Yvel se îmbrăcase repede

pe malul fluviului Bidassoa.

— 42 —

La apus, crestele munţilor începeau să devină trandafirii. Se crăpa de ziuă.

— Ce-o fi cu Primo? se întreba el, pentru a suta oară. Cel mai simplu ar fi să caut de partea cealaltă a stăvilarului. Dacă e rănit sau dacă s-a înecat, numai acolo îl pot găsi… din păcate!

îşi puse din nou mantaua, pe care i-o dăduse carabinierul, strânse hainele Josefei. Din care făcu un pacheţel, şi se îndreptă spre cazarmă.

Umbla uitându-se în dreapta şi-n stânga, fără să prea ştie nici el de ce.

Un ţipăt scurt şi dureros.

Detectivul rămase nemişcat.

Îşi aminti că, înainte cu o secundă de strigătul acesta, piciorul lui se lovise de ceva.

Cuprins de o speranţă nebună, dădu la o parte rămurelele tufişului şi-şi zări prietenul întins gol pe pământ şi părând că-şi revine în fire. În pulpă avea o rană largă. Iarba era roşie de sânge.

Fără să piardă vreme, Max Yvel înfăşură pe tânăr în mantaua lui, îl luă în cârcă şi, luând-o pe drum, se îndreptă cât putea de repede spre cazarma carabinierilor.

Acolo avu o surpriză plăcută.

Josefa Ardais, care fusese dusă la căldură, fricţionată, masată, şi căreia i se făcuse respiraţie artificială, revenea încet la viaţă.

I se dădu să bea o duşcă de alcool.

Apoi închise pleoapele şi se lăsă furată de un somn lin.

Se făcuse ziua de-a binelea, când Max Yvel îşi aduse maşina în fata cazărmii carabinierilor. Aceştia îl ajutară pe Primo Alvarez să se urce în maşină. Suferea mult de pe urma rănii lui şi părea deprimat.

Detectivul dădu imediat toată viteza şi se îndreptă spre

Leica.

După o jumătate de oră, tânărul spaniol lua o mică gustare întăritoare în patul lui, în care fusese transportat numaidecât.

Prietenul lui se aşezase la căpătâiul patului. Asculta cu atenţie povestirea lui Primo despre bătălia lui cu misteriosul El Terrible.

— De fapt abia l-ai întrezărit?

— Evident. De altfel totul a durat foarte puţin. De cum mi-am dat seama că-i dăduse drumul Josefei, am vrut să fug ca să sar în ajutorul bietei fete.

M-a lovit însă aşa de brutal încât mi-am pierdut cunoştinţa. Pierdeam sânge. Prin ce minune am reuşit să scap, habar n-am. În orice caz, deodată am simţit pământul sub picioare.

După ce am ieşit pe ţărm, am mai făcut câţiva paşi. Probabil că am leşinat. Nu-mi mai amintesc nimic.

Max Yvel clătina din cap. Chipul îi era gânditor. O cută adâncă îi brăzda fruntea.

— Ciudat… spuse el. El Terrible trebuie să fi fost Îmbrăcat cu un costum de scafandru.

— Fără îndoială, confirmă Primo. Cum am ajuns lângă el, i-am dat un pumn puternic în piept. Pumnul meu s-a izbit de ceva metalic şi tare. Ce nu înţeleg, e scopul pe care-l urmărea banditul. Ce voia să facă cu Josefa?

— Dimpotrivă, mie asta mi se pare destul de limpede. Voia să ducă pe logodnica ta până în locul unde curentul e cel mai puternic, ca să fie dusă cât mai repede la baraj. O adormise cu un narcotic destul de slab, judecând după efectul lui, de scurtă durată. Dezbrăcând-o, voia să facă să se creadă că Josefa s-a înecat pe când se scălda.

— Ai dreptate. Totuşi ceva nu-mi explic: rostul acestui omor.

— Nici eu nu-l înţeleg, deocamdată… îndată ce Josefa se va mai întrema puţin, are să ne povestească aventura ei.

Poate că atunci o să înţelegem... Hai, odihneşte-te, dragul meu. Ai şi tu nevoie de somn. Şi eu mă duc să mă lungesc puţin.

În acelaşi moment, la Berragna, un doctor chemat urgent de la Irun sosea la căpătâiul Josefei, care fusese transportată la mama ei. Aceasta era scoasă din minţi de nelinişte.

— Doarme neîntrerupt, spuse ea, repede. Doamne Sfinte! Ştiu eu dac-o să se mai trezească într-o zi?

Doctorul examină pe tânăra adormită. Când se întoarse spre Carmen Ardais, faţa lui era luminată de un zâmbet.

— N-are să fie nimic, spuse el. Duduia a avut. Se vede, un şoc nervos. Lăsaţi-o să doarmă cât de mult. Şi n-o obosiţi. Să fie linişte în jurul ei. Cel mai bine ar fi să nu vorbească deloc azi.

Scrise o mică reţetă şi plecă.

Îndată după masă începu defilarea consătenilor prin prăvălia lui Carmen Ardais. Mic şi mare venea să afle veşti despre tânăra fată, smulsă din ghearele morţii.

Spre seară, Josefa se trezi şi i se dădu prima mâncare din ziua ceea. Mai multe persoane se urcară sus o vadă.

Erau acolo câteva soţii de carabinieri, ofiţerul lor şi Gogorza, crescătorul de oi cu care Max Yvel şi prietenul lui se-ntâlniseră în ajun pe munte.

— Sărăcuţa de tine, spuse acesta, mare minune că ai scăpat. Hai. Spune-ne şi nouă cum a fost.

— Nu, nu, exclamă Carmen Ardais, care se urcase sus. N-o întrebaţi nimic; doctorul a oprit-o să vorbească.

— Are dreptate, spuse Gogorza, râzând. Nu trebuie să se obosească... Dar măcar o sărutare i se poate da.

Se aplecă spre fată, îi luă uşor mâna şi o sărută pe frunte.

*

*   *

Trecură mai multe zile.

Rana lui Primo Alvarez fusese mai puţin gravă decât se crezuse la-nceput. Acum era aproape complet cicatrizată.

Josefa Ardais se făcuse şi ea bine. Începuse iar să-şi ajute mama la cantină, dar nu mai ieşea din sat. Îi era teamă de o nouă tentativă a lui El Terrible.

Cu toate acestea, refuza cu îndârjire să povestească celor din jurul ei cele ce i se întâmplaseră pe munte.

De îndată ce logodnicul ei începu să umble, veni la Berragna, s-o vadă, împreună cu Max Yvel. Amândoi o rugară să vorbească.

Zadarnic.

— N-ai a te teme, spunea detectivul. Rostul nostru e să te apărăm. Povestindu-ne aventura d-tale, ne ajuţi să scăpăm regiunea de banditul acesta Tăcând devii complicea lui.

Josefa începu să plângă dar nu cedă.

În timpul acesta, atentatele contra carabinierilor se înteţeau. El Terrible devenea din ce în ce mai îndrăzneţ.

Un vameş în concediu se întâlni într-o dimineaţă cu Max Yvel la Leica şi povesti că în aceeaşi noapte, nişte Americani bogaţi fuseseră jefuiţi de El Terrible la doi kilometri depărtare de Berragna.

— Unde se duceau? întrebă detectivul.

— La Irun.

— Trebuie să vorbesc cu oamenii aceştia… Le ştii numele?

— Nu-i cunosc dar comandantul nostru v-ar putea da amănunte.

Max Yvel se întoarse la ferma bătrânului Alvarez şi-şi puse prietenul la curent cu planul lui.

— Dau fuga la Irun, spuse el. Trebuie să vorbesc cu Americanii ceia care, împreună cu logodnica ta, sunt singurii oameni vii care l-au văzut pe El Terrible. Am să fiu înapoi seara.

Apoi se duse în garaj şi ieşi imediat din Leica.

După masă, Primo Alvarez, al cărui picior mai era încă

destul de ţeapăn, făcu o lungă plimbare de exerciţiu în jurul satului.

Casele de la Leica sunt îngrămădite într-o căldare largă, singurul loc în care valea Bidassoa nu e gâtuită între munţi. Din centrul satului porneşte o şosea îngustă şi bine îngrijită, care în şapte kilometri te duce la frontiera franceză, apoi dincolo, la Ascam.

Într-acolo se îndreptă Alvarez.

În curând părăsi şoseaua şi o luă pe un drumeag de-a curmezişul câmpului. Ocoli o fermă, se depărtă de ea şi începu să urce un deal acoperit de păşuni.

Ajungând în vârf, străbătu un podiş verde şi se opri la poalele primilor pereţi stâncoşi să se odihnească. Se aşeză în iarbă şi începu să-şi maseze piciorul în jurul rănii.

Locul era pustiu. În depărtare păşteau câţiva miei. Un cal despiedecat urca panta.

Tânărul se întinse pe iarbă, cu faţa spre cerul albastru şi adânc. Se gândea cu tristeţe la logodnica lui şi la tragicele evenimente care se petrecuseră.

Îi atrase atenţia un zgomot de motor. Deasupra-i se mişca un punct negru.

— E în întârziere astăzi, îşi spuse el, crezând că era avionul liniei Paris - Madrid.

Dar aeroplanul părea că vrea să se întoarcă din drum. Apoi începu să se rotească deasupra podişului, ca şi cum ar fi căutat un teren de aterizare.

— O pană? se întrebă Primo. Dacă coboară aici, e pierdut... Ei, dar ce să fie asta? N-oi fi fiind eu în toate minţile?

Avionul, pe care tânărul îl crezuse cel al liniei Paris-Madrid, se apropia încet de pământ. Acum se vede desluşit. Era un aparat mic de tot, fără doar şi poate unul din cele mai mici care fuseseră construite vreodată. Semăna cu aeroplanele cele mititele, azi atât de la modă, pe care ingeniosul lor inventator le-a botezat „Puricele Cerului”.

Presimţind un nou mister, Alvarez alergă să se ascundă în dosul unui tufiş des de mărăcini, la poalele muntelui. Cu o îndemânare uimitoare, avionul coborî aproape vertical în mijlocul câmpiei.

Din el coborî un om. Era îndesat şi lat în spete. Un basc mare îi ascundea jumătate din faţă. Din carlingă scoase un balot de pânză cenuşie pe care şi-l aruncă pe umăr. Apoi se îndreptă, cu paşi repezi, spre tufişul în dosul căruia stătea ascuns tânărul nostru.

Primo abia avu timp să se facă ghem la pământ.

— Cine să fie? Se întreba el. Să fie El Terrible? Probabil că o să-şi pună marfa — căci de contrabandă trebuie să fie vorba — într-o ascunzătoare şi are să se urce apoi cu avionul lui. Ce fiinţă ciudată şi misterioasă!

Paşi grei răsunară lângă el. Răbufnirea căderii unui lucru greu. Balotul pe care necunoscutul îl aruncase la picioarele lui, pesemne. Apoi linişte. Contrabandistul era probabil aproape de tot de Alvarez. Acesta nu îndrăznea să facă nici cea mai mică mişcare. Până şi respiraţia şi-o ţinea.

Ceva tare îi atinse umărul, se lăsă greu pe el. Primo încearcă să se întoarcă. Presimţind o primejdie, voi să se apere. Dar îi fu cu neputinţă,

O mână de oţel îl apucă de ceafă. Într-o secundă se simţi ridicat, redus la neputinţă. O mână grea îi trase bascul pe ochi şi i-l ţinea aşa.

Neputincios, orbit, înspăimântat, Primo Alvarez înţelese că era dus la „Puricele Cerului”.

Un fior îi cutremură corpul. Era pierdut, căci acum era el prizonierul lui El Terrible.

CAPITOLUL 5.
SECRETUL LUI EL TERRIBLE

Se făcuse deja destul de târziu când Max Yvel se întoarse de la Irun la ferma familiei Alvarez. Intră val-vârtej în sufragerie, scuzându-se că întârziase.

— Eşti aici la d-ta acasă, îi spuse bătrânul fermier, şi nimeni nu-ţi cere socoteală ce faci. De altfel Primo încă nu s-a întors.

Detectivul încruntă din sprâncene, întârzierea prietenului său îl neliniştea.

— Asta mă miră, spuse el, Primo mi-a spus că are de gând să facă o plimbare scurtă. Rana lui nu-i permite încă drumuri lungi şi maşina lui e, precum ştii, la reparat... Mărturisesc că sunt neliniştit.

Mai aşteptară încă o jumătate de oră, apoi se aşezară la masă. Mâncară în tăcere. Bătrânul Alvarez era un om tăcut de felul lui.

Cât despre Max Yvel, era prea cufundat în gânduri ca să poată urmări o convorbire.

Când se ridicară de la masă, fermierul aruncă o privire asupra ceasului.

— Întârzierea asta mă nelinişteşte şi pe mine, spuse el, clătinând din cap.

— Plec imediat în căutarea lui Primo, răspunse Yvel. Ai încredere în mine şi nu-ţi fă griji inutile.

După un sfert de oră era la Berragna, la Carmen Ardais.

— Pot să văd pe Josefa? întrebă el.

Fata era în camera ei. Citea.

După expresia feţei detectivului înţelese că se

întâmplase ceva rău.

— Unde e Primo?

— Tocmai asta nu ştiu şi tocmai asta mă nelinişteşte. A plecat să se plimbe pe câmp, la începutul după-amiezii, şi încă nu s-a întors... Ah! Josefa, rău ai făcut că mi-ai ascuns ceea ce ştiai despre El Terrible. Dacă ai fi avut mai multă încredere în noi, banditul acesta ar fi probabil astăzi în dosul gratiilor şi n-am mai avea să ne fie frică în fiece moment de noi evenimente tragice.

Fata clătină din cap.

— Ştiu şi eu aşa de puţin... spuse ea. Nu fii supărat, d-le Yvel. Mi-e frică, mi-e foarte frică... M-au ameninţat, de aceea n-am curaj să spun nimic...

— Cine te-a ameninţat, şi când?

Josefa lăsă ochii în jos, şovăind.

În sfârşit, se hotărî:

— Uite, spuse ea cu vocea tremurândă. A doua zi după salvarea mea, am găsit pe seară sub perna mea biletul acesta.

Dintr-un buzunar al şorţului scoase o foaie de hârtie împăturită în patru pe care o întinse detectivului.

„**Dacă vorbeşti, eşti pierdută. EL TERRIBLE**”, citi acesta.

Max Yvel se sculase în picioare. Umbla prin cameră în lung şi-n lat, cufundat în gândurile lui.

— Ai vreo idee despre persoana care ţi-a putut strecura biletul acesta sub pernă, Josefa?

Ea făcu o mutrişoară descurajată.

— Multă lume a venit să mă vadă... Şi apoi mama e totdeauna aşa de ocupată... Nimic mai uşor decât să se fi urcat cineva în camera mea fără să fi fost văzut şi să fi strecurat biletul pe când dormeam.

— Desigur... În orice caz, trebuie neapărat să ne spui ce ştii despre El Terrible. Fii fără teamă, Josefa, eu am să te apăr de orice primejdie. Poate că e în joc viaţa logodnicului d-tale. Dacă-l iubeşti cu adevărat, trebuie să

vorbeşti.

Argumentul acesta o convinse, în sfârşit, să povestească lui Max Yvel, cum dimineaţa, când fusese răpită, făcuse imprudenţa de a se abate din drum, pentru că auzise un zgomot suspect în apropiere.

— Atunci, spuse ea, am văzut un om care părea că se sprijină de un copac, în umbră.

Am crezut că e Prieto, un păstor din sat. L-am strigat, mi se părea că e bolnav. Deoarece nu răspundea, m-am apropiat şi am văzut…

Îşi ascunse faţa-n mâini.

— Vorbeşte, Josefa. Hai, puţin curaj!

— Am văzut… O, e groaznic!.. Cel pe care-l luasem drept Prieto ţinea capul plecat. Când ajunsei lângă el, îl ridică…

E de neînchipuit, di-le Yvel. O fată largă, enormă. Trăsături în linii drepte, fără o cutuliţă. O gură fină, înţepenită parcă, imobilă. Ochi ficşi şi mici. Ah, ochii ceia!

Erau spălăciţi, aproape ca laptele de alb, nişte ochi de orb. Şi totuşi omul cela mă privea, sunt sigură. Stătea nemişcat.

Părea un cadavru viu, sau mai ştiu eu… dar numai omenească nu-i era înfăţişarea… Am leşinat atunci.

După aceea nu ştiu ce s-a mai întâmplat. Mi-am venit în fire într-o cameră slab luminată. Un fel de pitic cocoşat şi şchiop mi-a adus de mâncare. Apoi am adormit şi m-am trezit abia în zori de zi, în cazarma carabinierilor…

Asta e tot, încheie ea. Altceva nu mai ştiu.

— E puţin, dar foarte important, spuse Max Yvel. El Terrible nu se îndoieşte de asta, căci altfel de ce ar fi vrut să te omoare şi de ce te-a ameninţat. Sau mai bine zis nu El Terrible, ci stăpânul lui.

— Ce vrei să zici? Nu-nţeleg.

— Am eu o idee în privinţa asta. Am să-ţi explic eu altă dată… Deocamdată însă, am să-ţi cer să mai faci o sforţare, mica mea Josefa. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Ei bine! La noapte ai să mă călăuzeşti până la locul unde ai leşinat.

— Dacă e nevoie… spuse fata, resemnată.

....

Detectivul se uită la ceas

— E ora unu, spuse el. Înainte!

Condus de Josefa Ardais şi urmat de şase carabinieri, care ceruseră să-l însoţească în expediţia lui nocturnă, Max Yvel urca pe potecuţa pe care o străbătuse cu câteva zile înainte tânăra cantinieră şi unde începuseră nenorocirile ei.

— Cred că aici e, spuse ea oprindu-se… Da, iată izvorul… Am auzit un zgomot în partea asta şi m-am urcat pe aici, ocolind mărăcinii.

O urmară cu toţii. Ajunseră în curând pe mica platformă de verdeaţă, pe care Josefa Ardais îl văzuse pe El Terrible, înainte de a leşina.

— Bine, spuse încet Max Yvel.

Îţi mulţumesc, Josefa. O să cercetăm toată regiunea aceasta. Dar cum nu vreau să te expun inutil, am să rog pe doi din oamenii aceştia să te ducă acasă… Nu fi neliniştită, am să fac tot ce am să pot ca să-ţi găsesc logodnicul.

Cu ajutorul celor patru carabinieri, care rămăseseră cu el, detectivul începu să scotocească prin toate tufişurile. Inspecţia fu amănunţită şi cu multă răbdare condusă.

Cu toate acestea, peştera lui El Terrible era aşa de îndemânatec ascunsă în dosul unui perete nepătruns de arbuşti, în cât anchetatorii n-o putură descoperi.

Când se crăpă de ziuă ajunseră pe culmea muntelui.

Yvel şi tovarăşii lui se aşezară pe o stâncă mare. Obosiţi şi cam neliniştiţi, nu mai vorbeau. La câţiva paşi de ei se aflau nişte tufişuri mari şi dese.

Detectivul întoarse capul, adulmecând.

— Nu simţiţi niciun miros?.. Întrebă el. Nu, nu m» a înşel, miroase a benzină.

Ceilalţi îl imitară şi trebuiră să recunoască că avea dreptate.

— Ciudat, spuse el, benzină în pustietatea asta!

Toţi se ridicară şi se apropiară de tufişuri, de unde părea că vine mirosul de benzină.

Max Yvel se aplecă şi privi cu luare aminte terenul. Din frunziş ieşea un fel de ţăruş. Încercă să-l tragă la el, şi care nu-i fu mirarea văzând nu numai că ţăruşul nu opunea nicio rezistenţă, dar şi că tufişul se mişca odată cu el.

— Cred, spuse el, încet de tot, că am găsit. Tufişurile astea sunt doar nişte reţele de sârmă pe care se aruncă în fiecare zi, ramuri şi frunziş proaspăt. Mărturisesc că iluzia e completă. Fără acest miros n-am fi descoperit nimic.

Cu aceste cuvinte, dădu la o parte un al doilea perete artificial de arbuşti. La fel făceau, la dreapta şi la stânga lui, carabinierii.

Când întreg camuflajul fusese înlăturat, zăriră — ascuns sub scânduri vopsite în verde, micul avion din care, cu o zi înainte, Primo Alvarez îl văzuse coborând pe El Terrible.

— Pe legea mea, spuse detectivul — ăsta e un, „Purice al Cerului”!

Acum aparatul era complet liberat. În mintea ingenioasă a lui Max Yvel, încolţise o idee.

— Împrăştiaţi-vă în jurul terenului acestuia, spuse el camarazilor săi, şi ascundeţi-vă printre ferigi. Eu am să decolez cu acest mic aeroplan. Îi cunosc bine funcţionarea. De sus voi inspecta mai uşor împrejurimile decât de pe pământ.

Pe de altă parte, continuă el, se prea poate ca adversarul nostru să-şi vadă avionul în aer. Ca să şi-l ia înapoi, poate că o să comită o imprudenţă Pândiţi-i cu atenţie sosirea şi succes.

Sări în carlingă şi dădu drumul motorului. După câteva

secunde, elegantul „Purice al Cerului” pornea, cu toată viteza, spre marginea stâncii, apoi se înălţă în aer, uşor ca un fulg.

Pitulaţi prin tufişuri, cei patru carabinieri îl văzură câştigând înălţime şi descriind cercuri din ce în ce mai largi deasupra muntelui. Se făcuse lumină de-a binelea. Soarele se înălţa deasupra orizontului.

Deodată unul dintre carabinieri scoase, printre dinţi, o înjurătură.

— Ce face? E nebun? gândi el.

Avionul făcea un „picaj”, coborând cu toată viteza cu botul în jos.

*

*   *

Să revenim cu câteva ore înapoi, în momentul când Primo Alvarez fu doborât de El Terrible şi dus pe bordul micului avion.

Tânărul simţi că i se îndesa un căluş în gură! Bereta îi era ţinută mereu în fata ochilor.

Pricepu că era legat cobză, apoi că era vârât în carlinga aeroplanului, în dosul scaunului pilotului.

Aparatul decolă repede.

Călătoria îi fu de foarte scurtă durată. De cum fu pus iar jos pe pământ, Alvarez simţi un pumn puternic trăgându-l de legăturile lui.

Fu transportat într-un loc unde paşii răsunau bizar. În sfârşit fu lungit pe un pat.

— Hi-hi-hi! făcu o voce batjocoritoare. Domnul Primo Alvarez îşi închipuia să se poată lupta cu El Terrible! Iată-te în ce hal eşti acum!

O mână brutală îi smulse căluşul şi bereta care-i acoperea ochii.

Un omuleţ cocoşat cu fata groaznic de pocită, sta înaintea lui. Rânjea hidos.

— Trebuie să mă prezint, spuse el: Modesto, aşa mi se

zice.

Eu te-am capturat, eu în persoană, oricât de ciudat ţi s-ar putea părea… Patronul are să fie mulţumit când s-o întoarce… A! d-ta voiai să ne spionezi afacerile! Dar Modesto veghea.

Tânărul părea uluit. Nu pricepea nimic din aventura sa.

Omul pe care-l văzuse scoborând din avion şi pe care-l bănuia să fie misteriosul El Terrible, era scund dar lat în spate, puternic, enorm…

şi acum acest soi de pitic pocit, pe care se simţea în stare să-l turtească cu o singură lovitură de pumn, se lăuda că-l capturase.

Ce însemnau toate astea?

Ghicindu-i uimirea, Modesto se porni pe râs.

— Nu vreau să te ţin mult timp pe jăratec, căci tot ai să miori îndată. Ca să te despăgubesc întrucâtva, vreau să-ti explic ceea ce te zăpăceşte atâta.

Luă un cuţit şi tăia frânghiile care-l străpungeau pe Alvarez, afară de cele care-i legau mâinile.

— Poţi să te ridici… Nu încerca nimic împotriva mea, nu încerca să fugi. El Terrible ta supraveghează. Întoarce-te.

Încăperea, care era aceea în care şi Josefa Ardais fusese adusă, nu era luminată decât slab. De un mic bec electric.

Tânărul nu desluşi mai întâi nimic, în coltul înspre care-i arătase şchiopul. Apoi, încetul cu încetul, ochii lui dedându-se cu penumbra, el zări că El Terrible era în fata lui, tăcut şi neclintit.

— Il vezi acum?… chicoti Modesto. El o să-ti fie paznic. Vei avea deci toată vremea să-l examinezi, după plac.

„Pot să-ti dezleg şi mâinile, adăuga el, trecând îndărătul prizonierului. Poţi să te plimbi prin cameră dar nu cumva să te apropii de uşă sau de paznicul d-tale. Ai să cazi trăsnit de-un glonte drept în frunte… Priceput? Adios.

Şi ieşi, şontâc-şontâc.

Alvarez mai nu mai da atenţie pocitaniei care ieşea. Fixa cu ochi împietriţi pe El Terrible, care sta acolo ca o stană în coltul odăii. Braţul lui drept era întins în direcţia tânărului.

Şi braţul acesta era înarmat eu un revolver.

Primo se mişcă prudent spre dreapta, ca să se ducă să se aşeze pe patul de campanie.

Cu o mişcare înceată, braţul îl urmă neîndurat.

— Dar e înnebunitor, exclamă logodnicul Josefei Ardais, apucându-şi capul între mâini… Nu pricep, nu pricep.

Se ridică şi se refugie într-un alt ungher al odăii, departe de uşă şi de străjerul său. Apoi alergă în unghiul opus. Braţul şi arma urinară toate mişcările lui.

Scos din minţi, se lăsă să cadă pe un scăunel. Ţeava revolverului era drept la înălţimea frunţii lui.

— Să mă liniştesc, îşi spuse Alvarez, trebuie să mă liniştesc şi să caut să-nţeleg!

Avu curajul să ridice ochii şi să examineze pe El Terrible cu puţintel sânge rece.

Omul era ţeapăn, nemişcat, ca o statuie, fără viaţă. Faţa îi era neagră, mohorâtă, ca metalică. Ochii sticloşi, pe jumătate ascunşi sub basc, păreau orbi…

Deodată Primo nu-şi putu stăpâni un strigăt:

— Am înţeles… urlă el. E de neînchipuit… El Terrible nu e un om; El Terrible e un automat.

Uşa se deschise cu zgomot.

Modesto intra cu un zâmbet-rânjet pe buze.

— În sfârşit, înţeleseşi, spuse el batjocoritor. Da, domnule El Terrible e un om automat, un robot, dacă preferi — dar un robot perfecţionat, cum desigur nu ai mai văzut niciodată.

„El te-a făcut prizonier dar eu îi dirijam mâna, şi i-o dirijam chiar de-aici, cum a făcut şi patronul atunci când, în apele de la Bidassoa, El Terrible te-a rănit la picior…

„Aşteaptă o secundă. Când te-oi chema, poţi veni fără teamă în camera cealaltă.

„Am să-ţi arăt lucruri care au să te pasioneze.

Trecu la spatele lui Alvarez, căruia îi legă din nou mâinile.

— Îmi iau măsurile mele de prevedere, spuse el ieşind. Când om fi alături, El Terrible n-are să mai fie acolo ca să mă apere.

CAPITOLUL 6.
„PURICELE CERULUI”

Alvarez prinsese iar nădejde. Îşi da seama că cocoşatul nu era nici inventatorul, nici adevăratul stăpân al robotului, ci ajutorul unui alt necunoscut, care, pentru moment, nu era de faţă.

Mândru de captura lui, îmbătat de succesul lui, Modesto avea să-i dea, dacă s-o arăta supus şi destul de şiret, explicaţii asupra felului şi manevrării automatului.

Poate că ocazia i s-ar prezenta. Mai apoi, ca să tragă folos din aceste lămuriri.

Nu se lăsă deci rugat, când pocitania îl strigă. Trecu repede în cealaltă încăpere şi închise uşa, înapoi a lui, cu o lovitură de picior.

— Vezi colea, zise celălalt, frecându-şi mâinile, aparatul acesta? Ei bine, e în acelaşi timp un receptor şi un transmiţător de unde şi un aparat de televiziune. Înţelegi?

Vorbea cu un ton mândru şi lăudăros.

— Îl înţeleg, răspunse Primo, care ştia, desigur, mai mult în chestii de astea, decât lăudărosul din faţă-i. Dar presupun că undele pe care acest aparat le primeşte şi le trimite, nu sunt numai radiofonice.

— Pot fi, în orice caz. Ascultă numai.

Se aplecă asupra unui mic microfon, răsuci un buton şi spuse încet: „El Terrible”.

În acelaşi timp, Alvarez auzi în odaia cealaltă robotul rostind cu o voce mai tare şi mai adâncă:

„El Terrible!”

— Prea bine, spuse tânărul. În definitiv, robotul

automat e şi el un receptor de unde, receptor veşnic acordat cu aceasta… Şi… prin ajutorul unor emisiuni de unde, îl faceţi să lucreze?

— Fireşte, întâmpină cocoşatul, care se bucura de uimirea şi admiraţia prizonierului său.

Modesto manevră contactul.

Ecranul de televiziune se lumină şi Alvarez văzu pe el, El Terrible drept, nemişcat, în camera de alături.

Spectacolul acesta îl îngheţă, amintindu-i situaţia lui tragică, da care interesul cehi trezise aparatul genial al duşmanului lui, îl făcuse să uite.

În vremea asta, Modesto, aplecat peste masă, răsucea repede mai multe butoane înşirate pe un mare tablou de ebonit.

Pe ecran, se văzu atunci robotul Înaintând spre uşă ou un pas destul de ţeapăn dar pe care totuşi o minte neprevenită, putea să-l ia drept pas omenesc.

— Să-l fac să intre? întrebă pocitura.

— Nu mai trebuie, făcu Alvarez. Demonstraţia d-tale m-a lămurit îndeajuns.

Cu un gest repede, celălalt apăsă pe un comutator.

Ecranul se întunecă şi, în acelaşi timp, un bec electric se lumină în mijlocul bolţii.

Modesto se întoarse către prizonier. Mutra îi devenise aspră şi crudă.

— Acum te poţi întoarce dincolo, la paznicul d-tale tăcut… Nu uita, însă, sfaturile ce ţi le-am dat… Afară numai dacă preferi să nu mai aştepţi ca să mori.

Şi râse hain.

Fără a răspunde o vorbă, Primo Alvarez a trecut în încăperea ce-i servea de închisoare.

Modesto, în urma lui, închise uşa cu cheia.

Se îndreptă spre aparatul. Emiţător de unde, când cineva, venind din afară, intră ca o furtună în laborator.

Era inventatorul robotului, acela pe care infirmul îl numea Juan.

— Ei? întrebă acesta. A mers strună, nu-i aşa? L-am văzut pe Prieto. A găsit marfa acolo unde a depus-o El Terrible. Diseară marfa o să fie la Pampeluna…

„Tu te-ai descurcat bine. Era în munte. Avionul a trecut la mare înălţime peste graniţă. Nimeni nu-l va fi văzut.

— Ba da, întâmpină Modesto, cu o mutră pişicheră. Măcar unul tot l-a văzut, dar aceluia nu i-a prins deloc bine.

Povesti stăpânului său cum a capturat pe Primo Alvarez.

— E colo alături, sfârşi el, sub paza lui El Terrible.

Juan izbucni în hohote de râs.

— Eşti un as, Modesto. Am să fac om din tine… Mâine dimineaţă am să mă ocup de tânărul acela. Acum trebuie să plec, sunt aşteptat în Franţa.

„Pentru la noapte am să-ţi dau instrucţiuni prin mijlocul obişnuit. Adios.

*

*   *

Ziua se scurse fără incidente.

De cum scăpătă soarele pe după munţi, Modesto ieşi şi nu se mai întoarse decât la miezul nopţii.

Se încredinţa, mai întâi, că prizonierul său dormea pe patul de campanie. Apoi se întinse şi el, şi se cufundă într-un somn adânc.

Fu trezit brusc, la primele raze ale zorilor, de sosirea subită a lui Juan.

— Ce faci, dobitocule? strigă acesta. Cine ţi-a dat ordinul să faci să zboare „Puricele Cerului” la ceasul ăsta, şi deasupra postului nostru? Vrei să faci să fim prinşi, idiotule!

Văzând că cocoşatul era culcat şi părea a se trezi abia, se întrerupse.

— Nu înţeleg nimic, bâlbâi pocitania. Am executat numai ordinele, şi nimic altceva. Nu m-am atins de avion.

E în ascunzătoare.

Celălalt nu mai asculta. Se plimba, ca o fiară, în lung şi-n lat. Fălcile îi erau încleştate. Zvârli nervos bascul din cap, la pământ.

— Repede, spuse el, scoală! Ia numaidecât emiţătorul auxiliar, şi ieşi. Avionul e deasupra noastră. Ştii ce ai de făcut. Am să-ti trimit, de aici, pe El Terrible.

Ghebosul se ridică, ieşi, puse repede sandalele, apoi apucând o valiză de mărime mijlocie, se repezi afară.

Încovoindu-se, ca să nu fie văzut, alergă. Cu pasul lui şchiopătând, într-o potecuţă. Ajuns la un defileu strâmt, între două stânci, puse jos valiza, pe care o deschise.

În momentul acela „Puricele Cerului” trecea deasupra lui la o mică înălţime, apoi se depărtă urcând iar.

Pocitania avu un rânjet viclean şi începu să manipuleze mai multe manivele, înfipte într-un tablou de lemn, care forma fundul unuia din pereţii geamantanului. Celălalt perete era ocupat de un aparat, destul de complicat „semănând în mai mic, cu transmiţătorul de unde din peşteră.

Deasupra muntelui, Max Yvel executa un rotocol larg.

Din postul său de pilotaj, zărise un om trecând frontiera şi lăsându-se repede între stânci. Deodată, omul dispăruse.

Acum el se rotea necontenit în jurul locului unde omul dispăruse subit vederii. Cercurile pe care micul avion le descria, se strângeau puţin câte puţin.

Socotind că stabilise îndeajuns punctul de despărţire a misteriosului trecător de frontiere, detectivul reluă înălţime. Îi trebuia să descopere un teren de aterizaj potrivit.

Dar deodată „Puricele Cerului” păru a nu mai asculta de comenzile sale. Se răsuci spre stânga, atunci când Yvel tocmai încerca să-l încline către dreapta. Apoi o luă în bot spre pământ, în ciuda tuturor sforţărilor pilotului său ca să-l reînalţe.

— A, ce dracu! se gândi Max Yvel, nu mai ştiu eu să conduc un avion şi, mai ales, un „Puricele Cerului”?.. Ce se-ntâmplă? Dacă nu izbutesc până-n două minute să redevin stăpân de direcţie, mă fac terci pe pământ!

Degetele se încleştară nervos pe pârghie, aplecând-o adânc spre dreapta.

În zadar.

Aparatul cobora şi cobora în linie directă, spre un fel de platformă stâncoasă, de care desigur că s-ar fi zdrobit, dacă nu s-ar fi îndreptat ca prin minune, în chiar momentul când roţile sale de aterizaj erau să ia contact cu piatra.

Detectivul scoase un oftat de uşurare. Vru să dea din nou viteză avionului şi să-l readucă peste culmile muntelui. Manevra îi fu zadarnică.

Aparatul încetini din ce în ce mai mult, executând un cerc perfect şi elegant deasupra platformei pe care se aşeză lin, pentru a rula pe o lungime de patru sau cinci metri. de la sine motorul se opri.

Neînţelegând nimic din ce i se întâmpla, Max Yvel sări afară din carlingă şi se aplecă asupra motorului miraculos, spre a-l examina.

Un pas greoi răsună îndărătul lui.

Nu avu vreme să se întoarcă. Două braţe extraordinar de puternice îi striveau pieptul.

Se simţi ridicat de la pământ şi dus prin stufişuri fără să-i fie cu putinţă să-şi zărească agresorul.

Se pricepe, desigur, că de jos, de la pământ, Modesto preluase direcţia „Puricelui Cerului” cu ajutorul aparatului său transmiţător de unde, şi că El Terrible, invincibilul robot, dirijat de Juan, înhăţase pe detectiv, de cum aterizase.

Robot-automat, urmat de şchiop, pătrunse în peşteră, trecu o uşă, apoi alta şi lăsă să cadă jos, în faţă-i, pe Max Yvel, al cărui corp se rostogoli pe pământul bătut.

Când se ridică, văzu că se găsea într-o cameră abia

luminată, al cărui tavan îl forma o boltă de granit.

Vru să se repeadă la uşă şi s-o deschidă.

— Nu te osteni, spuse, aproape de el, o voce bine cunoscută. E închisă cu cheia.

Se întoarse şi scoase o exclamaţie aproape veselă. Desluşind, la câţiva paşi de el, faţa simpatică a prietenului său, Primo Alvarez.

Apoi se duseră să se aşeze. Unul lângă altul, pe patul de campanie.

În şoaptă, ca să nu fie auziţi de temnicerii lor, îşi povestiră unul altuia aventurile lor din urmă.

Când tânărul spaniol destăinui poliţistului secretul lui El Terrible, Yvel păru uimit.

— Bănuiam, spuse el. Explicaţiile ce mi le-au dat Americanii, pe care m-am dus să-i întreb la Irum, mă puseseră pe calea cea bună...

În orice caz, adăugă el, situaţia noastră nu e strălucită şi nu dau mult pe pielea noastră.

În încăperea de alături, în care, vă aduceţi aminte, era laboratorul misteriosului Juan, acesta şi ajutorul său, Modesto, vorbeau şi ei cu glas scăzut.

— Trebuie, spunea Juan, să te duci îndată să iei înapoi avionul. Condu-l iar în ascunzătoarea lui obişnuită. E prea la vedere, acolo unde l-ai lăsat. Şi fă cât mai iute. Am să am îndată nevoie de tine.

Infirmul ieşi, fără zăbavă.

Rămas singur, stăpânul robotului se instală în faţa genialului său aparat, în care restabili mai multe contacte. În faţa ochilor lui, se lumină ecranul de geam mai.

În aceeaşi clipă, în temniţa lor improvizată, cei doi prieteni auzeau cheia învârtindu-se în broasca uneia din uşile încăperii. Era aceea care o lega cu un gang ce da direct în gura peşterii.

Peste câteva clipe, ea se deschise şi lăsă să intre pe El Terrible care, încet şi măsurat, înaintă către cei doi

bărbaţi, după ce, mai întâi, închise la loc, hermetic, uşa în urma lui.

Max şi Primo se traseră spre fundul camerei.

Îi covârşise o spaimă cruntă, de care nu-şi puteau da seama.

Automatul îi fixa cu ochii lui lăptoşi şi fără viaţă. Cele două braţe ale lui erau întinse înainte, mâinile îi erau deschise…

Deodată se opri şi, minune! începu să vorbească cu o voce tare şi adâncă. Buzele de metal i se mişcau puţin:

— Aţi vrut să-mi cunoaşteţi secretul, spunea el, aţi vrut să luptaţi contra mea.

„Acest secret, acum îl cunoaşteţi şi asta o să vă omoare…

„Cu aceste mâini de oţel ale mele am să vă sugrum.

„Nu vă mai rămân decât câteva secunde. Rugaţi-vă pentru sufletele voastre”.

El reluă mersul halucinant. Acum cei doi prieteni se trăseseră până-n fundul încăperii. Spinările li se sprijineau de peretele de piatră.

Spaţiul ce-i despărţea de robotul sinistru scădea puţin câte puţin. Ei se holbau cu o groază mortală la această ciudată maşină: El Terrible.

O secundă, două secunde, şi mâinile enorme le vor încleşta beregăţile.

Cu un gest instinctiv, Max Yvel încercă să respingă braţul care urca neîndurat spre pieptul său. Nu putu, cum nu pot clinti un munte…

Un dublu ţipăt de groază cutremură bolta peşterii.

Degetele de fier ale lui El Terrible apucaseră beregăţile lui Max Yvel şi Primo Alvarez.

Şi încet menghinele se strângeau.

*

*   *

Când „Puricele Cerului”, pe care-l pilota Max Yvel,

începu să coboare cu toată viteza spre pământ, unul din carabinierii ascunşi în ferige se ridicase pe jumătate, scoţând o înjurătură înăbuşită.

— Dar ce face ăsta? E nebun! îşi spuse el cu jumătate voce. Praf o să se facă!

Avionul dispăru pe după frunzişul des al unui stejar.

Urmat de toţi tovarăşii lui, grănicerul alergă spre punctul muntelui, unde-şi închipuia că va găsi aeroplanul sfărâmat.

Când carabinierii pututră din nou zări avionul, care nu le fu mirarea, deosebind că se aşeza normal, pe o mică platformă stâncoasă.

— Hombre! făcu unul din ei. Omul ăsta nu ştie ce e frica… Dar ce se petrece?…

Vedea namila puternică. El Terrible, aplecându-se peste spinarea detectivului ocupat să verifice motorul.

Toţi ar fi voit să strige, ca să prevină pe Max Yvel de primejdie. Era însă prea departe de locul acela, ca el să-i poată auzi.

Astfel, înjurând cu ciudă de neputinţa lor, trebuiră să privească la prinderea tânărului.

— Trebuie să-l salvăm… Să dăm! fuga. Agresorul lui e poate El Terrible. Cu această ocazie o să punem mâna şi pe banditul acesta.

Se năpustiră prin desiş şi prin stâncăraie.

De destule ori pierdură din ochi automatul cu prada lui. De fiecare dată reapărea pe după o cută a terenului. Apoi încetară cu totul să-l mai vadă.

— Brigandul trebuie să aibă pe-aici un bârlog secret, spuse un carabinier.

Dacă până acum adăpostul acesta a scăpat de căutările noastre, de data asta cred că…

Continuară să coboare pe coasta muntelui până la punctul aproximativ unde intrase, ca-n pământ, El Terrible.

— De-ar fi şi al dracului, tot îl găsim! Pe-aici, ochii-n

patru! Nu vă lăsaţi, băieţi.

Necontenit răscoleau prin tufişuri, cu îndărătnicie.

În momentul acela, Modesto plecase deja spre punctul de aterizaj al „Puricelui Cerului”, aşa că nu-l văzură.

După un sfert de ceas de scormoniri răbdătoare, cel mai tânăr din cei patru chemă încetişor pe camarazii lui:

— Am găsit… spuse el. Colea… Pun capul dacă mă-nşel: suntem la gura unei peşteri.

Ceilalţi se apropiară, aprobară în tăcere din cap, şi, încetişor, tiptil, cu mii de precauţiuni.ca să nu facă zgomot, o porniră prin gangul stâncilor.

Acesta din ce înainta, se lărgea. Curând carabinierii ajunseră în peştera însăşi.

Din boltă se lăsa un fir de care atârna un bec electric aprins. Un perete de scânduri groase, cu nişte uşi în el, închidea fundul.

Carabinierii, cu arma în mână întinsă şi gata să tragă, înaintară spre acest perete suspect.

„Îl avem în mână de data asta”, se gândeau ei.

Şi fiecare gusta. De mai înainte. Plăcerea ce au să aibă luând parte la arestarea diavolului care omorâse atâţia camarazi de-ai lor.

Brusc, una din uşi se deschise. Un om înalt şi slab aruncă o privire repede în juru-i, şi fugi cu atâta iuţeală că grănicerii, care se repeziseră să-l înhaţe, se loviră de o uşă încuiată.

N-avuseseră măcar vremea să-i deosebească faţa.

CAPITOLUL 7.
BĂTĂLIA TRAGICĂ

Cu o clipă înainte, în celula lor, Primo Alvarez şi Max Yvel simţiseră degetele de oţel ale lui El Terrible înfigându-se în gâtlejul lor.

În camera alăturată, Juan, aplecat asupra ecranului aparatului său, manevra nişte butoane care comandau gesturile robotului său.

Un zâmbet crud îi lumina faţa.

Ca să se bucure din plin de răzbunarea lui, omul acesta infam făcu ca, timp de câteva clipe, să se descleşteze mâinile automatului. Prin aceasta voia să facă pe inamicii lui să creadă că sentinţa de moarte pe care o rostise împotriva lor nu era decât o ameninţare şi că nu va fi adusă la înfăptuire.

Cei doi tineri respirară o clipă.

Agăţaţi cu amândouă mâinile de braţele robotului, făceau sforţări deznădăjduite ca să se desfacă din degeţel© de oţel.

Deodată acestea se crispară cu violenţă. Era sfârşitul.

Primo şi Mai erau congestionaţi. Căutând aer, gurile lor se deschiseră peste măsură.

Deodată strânsoarea slăbi. Braţele lui El Terrible se lăsară în jos de-a lungul trupului. El însuşi făcu stânga împrejur şi părăsi repede încăperea.

Cei doi prieteni se năruiră la picioarele zidului.

*

*   *

În timp ce comanda de la distanţă actul criminal al lui El Terrible, Juan auzise zgomote suspecte la intrarea cavernei. Puse repede în mişcare o mică pârghie, care avea de urmare să închidă la maximum şi dintr-odată degetele automatului.

Apoi provocă întoarcerea acestuia din urmă, lângă sine.

Părăsindu-şi pentru o clipă aparatul, se duse să arunce, după cum am mai văzut, o privire repede afară. Se întoarse ca o furtună în încăpere.

— Hombre! exclamă el. Sunt descoperit. Dar lascarii n-au să puie mâna pe mine atât de uşor cum îşi închipuie ei. Ia să mă duc să le trimit pe micul lor prieten, El Terrible: Asta o să-i facă să se mai cuminţească.

Se instală din nou în faţa genialului său aparat emiţător de unde, pe care-l manevră în aşa chip încât robotul se puse în mişcare, deschise o uşă, trecu într-un culoar îngust şi de acolo ajunse la intrarea cavernei.

Carabinierii erau pe cale să forţeze uşa, la care apăruse inamicul lor, ca să fugă iar îndată înapoi, când aceasta se deschise de la sine, pentru a deschide drum robotului, ale cărui mâini erau înarmate cu un lung pistol Colt.

— El Terrible! spuse unul din ei, cu voce îngrozită.

Cu toţii se traseră înapoi, cu câţiva paşi.

Ei încă nu ştiau că El Terrible ar fi un automat dar îi izbea ceva misterios şi neuman în fiinţa ameninţătoare pe care o aveau în faţa lor.

În sfârşit îşi mai recăpătară sângele rece şi-l ochiră pe robot.

— Predă-te, spuse unul dintre carabinieri, de nu, eşti mort!

Celălalt ridică repede braţul.

O detunătură.

Un carabinier (cel care vorbise) se nărui, atins grav.

Trei detunături răsunară, deodată. Trei gloanţe îl loviră pe El Terrible în plin piept.

Fără a părea câtuşi de puţin stingherit de această

descărcătură puternică, acesta făcu un pas înainte şi trase a doua oară.

Un alt carabinier căzu. Urlând de durere.

Cei doi supravieţuitori fugiră în micul culoar al stâncilor, unde fură urmăriţi de robot.

— Nu e om, e un demon! exclamară ei.

În aer liber, se grăbiră să cotească masivul de mărăciniş care masca intrarea cavernei şi se duseră să se puie la adăpost pe după *o* stâncă.

— Trebuie omorât, fie ce-o fi! spuse unul dintre ei.

În clipa aceasta, el apăru la câţiva metri depărtare de ei; se îndreptă spre ascunzătoarea lor cu pas greoi şi uşor sacadat, dar calm, puternic.

Atunci, văzând în sfârşit pe inamicul lor la lumina puternică a soarelui, cei doi bărbaţi îşi deteră seama într-o fulgerare, de ce maşină groaznică şi de neînvins se izbiseră.

— Suntem pierduţi, spuse unul din ei. E un automat. Să fugim!

Şi se năpusti în tufiş.

Al doilea, mai curagios şi mai sceptic, se ridică deasupra stâncii şi vizā ochiul robotului.

N-avu timpul să tragă, un glonte îl nimeri în umăr. Lunecă pe pământul care se roşi de sângele lui.

El Terrible făcu liniştit stânga-mprejur şi se întoarse în cavernă.

Carabinierul voi să se ridice. Puterile îl părăsiseră.

Înţelesese că rana lui era gravă şi că, dacă nu va fi ajutat repede, va pieri.

Sângele îi curgea şiroaie din umăr. Durerea pe care o resimţea era atât de puternică încât nu se putu stăpâni să nu ţipe.

— Unde ieşti rănit? spuse, lângă el, o voce gravă şi amicală.

Ridică capul şi în ochii lui străluci un licăr de speranţă.

Un zâmbet trist se desenă pe buzele lui.

*

*   *

Ne amintim că Modesto, după ordinul lui Juan, părăsise caverna cu intenţia de a se duce la punctul de aterizaj al „Puricelui Cerului”, pe care trebuia să-l reconducă la ascunzătoarea lui obişnuită, pe după falşele mărăcinişuri.

Îşi îndeplini ordinul destul de repede şi fără ca să-şi dea seama că ascunzătoarea fusese descoperită de către carabinieri.

Se întorcea liniştit spre peşteră, când auzi primele detunături schimbate între grăniceri şi robot.

Intrigat de acest schimb de împuşcături, el se căţără prin mărăciniş, până prin apropierea refugiului.

Detunăturile venind din exteriorul acesteia, socoti că ar fi mai prudent să facă un ocol şi să ajungă la Juan trecând printr-o a doua intrare, cu mult mai invizibilă decât întâia, şi care fusese pregătită de către bandiţi ca să le înlesnească fuga în caz de atac.

Era o subterană îngustă, în care nu se putea înainta decât de-a buşilea.

Săpată între două stânci, ducea, după câţiva metri abia, în încăperea unde fuseseră închişi Primo şi amicul său, detectivul.

Încredinţându-se că intrarea aceasta nu era păzită, şchiopul intră în grabă.

„Cine oare ne-o fi atacând? se întrebă el. Să fie oare garda civilă care, de câteva zile tot cotrobăia prin împrejurimi şi care o fi izbutit să dea de urma noastră? Sau poate că amicul lui Alvarez n-o fi fost singur azi dimineaţă, prin munţi?”

Gândindu-se la tânărul Spaniol şi la Francez, infirmul zâmbi cu cruzime.

În orice caz, ăştia doi barem n-au să mai poată să ne facă vreun rău. Cât timp m-am învârtit pe afară, El Terrible n-o fi stat cu braţele încrucişate”.

Aşa gândea el când ajunse la extremitatea subteranei. Aceasta se termina sub patul de campanie din încăperea cea mică. O ladă ascundea intenţionat intrarea.

Cu amândouă mâinile, Modesto împinse lada, înaintă sub culcuş, apoi se ridică, gâfâind.

— Uf! făcu el, îndreptându-şi şalele îndurerate.

Mai mult nu putu spune. O puternică lovitură de pumn în ceafă, îl nărui la pământ.

*

*   *

Neliniştit de zgomotele care străbăteau până la el, de la intrarea cavernei, Juan nu mai prelungise apăsarea mortală a degetelor robotului în jurul gâtlejului lui (Primo şi Max.

Când El Terrible le dăduse drumul, ei se năruiseră de-a lungul zidului.

Dar nu erau morţi. Sufocaţi, gâfâind, se priviră fără a înţelege.

Cel dintâi se ridică Max Yvel.

Ajută pe logodnicul Josefei, să se ridice şi el.

înaintară clătinându-se până în mijlocul încăperii.

— Ce-o mai fi şi comedia asta? făcu detectivul. Pentru ce acest cumplit simulacru de asasinat?

Tăcu, ca să asculte. Detunături de puşcă făceau să răsune aerul peşterii. Apoi ţipete.

Atunci cei doi prizonieri îşi deteră seama care era pricina momentană a mântuirii lor: carabinierii, p» care Yvel îi părăsise pentru ca să fugă cu „Puricele Cerului”, descoperiseră ascunzătoarea bandiţilor şi o atacau.

Stăpânul robotului, în faţa primejdiei îşi chemase automatul într-ajutor.

— Orice-ar fi, spuse cu amărăciune Alvarez, situaţia noastră rămâne tragică. Nu cred pe carabinierii escortei tale în stare să izbutească să reducă la neputinţă pe El Terrible, maşina aceasta prodigioasă…

„O! mai bine aş fi fost mort! Să-l mai văd încă odată pe robotul acesta halucinant, înaintând spre mine”… Să simt din nou degetele lui strângându-se în jurul gâtului meu!… Nu, e cu neputinţă! N-aş mai putea îndura una ca asta!

— Ascultă, Primo, nu te lăsa pradă deznădejdii… Poate că am putea profita de zăpăceala asta, ca să fugim!

încercă, pe rând, să spagă cele două uşi ale închisorii lor. Rezistară amândouă. Canaturile erau grosolane, necioplite, dar erau grele şi solide.

— Ce-i de făcut?

Alvarez ridică din umeri, în semn de neputinţă Se duse să se aşeze pe patul Iot. Îşi frângea mâinile de furie.

— În ce viespar am căzut, Doamne! Doamne! spuse el. Cred că…

— Taci, îl întrerupse. Vorbind încet, detectivul… Nu te mişca… Ascultă... Pare-mi-se că nu e totul pierdut…

Se lungi pe patul lui şi făcu semn prietenului său, să facă întocmai.

Sub ei, auziră că se scoate din loc ceva greu.

După o minută, Modesto apărea.

Yvel se ridică fără de zgomot. Pumnul lui se destinse cu brutalitate.

Infirmul se rostogoli la pământ.

Max şi Primo se repeziră lângă el. Luând o învelitoare, detectivul se servi de ea ca de o glugă înăbuşitoare, cu care-l înfofoli pe infirm.

O frânghie rătăcită se vedea într-un colt. Tânărul Spaniol o ridică şi #e întoarse la tovarăşul său, pe care-l ajută să lege cobză pe prizonier.

Apoi îl trântiră pe culcuş.

— Şi acum s-o ştergem pe unde a venit pocitania… împuşcăturile au încetat. Mă tem ca nu cumva El Terrible să nu fi ieşit învingător şi să nu se întoarcă curând, împotriva noastră.

Cel dintâi, Alvarez se lungi sub pat şi se strecură în îngusta trecătoare subterană.

Yvel îl urmă îndată.

După câteva minute se pomeniră la aer liber.

Ascunzându-se pe cât mai bine cu putinţă, se întoarseră spre intrarea principală a cavernei.

Aproape de tot de acolo, pe după o stâncă, descoperiră pe carabinierul rănit.

— Trebuie salvat omul ăsta, îndată, spuse Yvel. Cum noi doi, nu putem încerca nimic împotriva lui El Terrible şi stăpânii lui, mai bine să ne întoarcem la Berragna. Bandiţii nu ne mai scapă ei multă vreme.

Zis şi făcut, şi, după o oră, Primo Alvarez şi detectivul, ducând pe rănit în braţe, intrară în cazarma carabinierilor.

În afară de grăniceri, se aflau acolo vreo zece guarzi civili care, de câteva zile încoace, anchetau prin regiune crimele şi tâlhăriile care se ţinuseră lanţ.

Se ştia că toate erau fapta lui El Terrible, adică a misteriosului Juan şi a ajutorului său, Modesto.

Se ţinu la iuţeală un consiliu de război între şeful guarzilor, Max Yvel şi Primo Alvarez.

Hotărârea luată fu ca bârlogul bandiţilor să fie forţat iar aceştia, capturaţi. Se ştiau acum destule pe socoteala duşmanilor şi a mijloacelor lor de apărare, pentru a avea toate şansele de reuşită, dacă se proceda cu prudenţă.

Călăuziţi de cei doi prieteni ai noştri, cei zece guarzi civili se îndreptară imediat spre munţi. Peştera fu împresurată.

După câteva somaţiuni, la care nu primiră niciun răspuns, mai mulţi oameni, hotărâţi şi înarmaţi cu granate, pătrunseră în adăpostul bandiţilor.

Îl găsiră gol. Juan şi complicele lui fugiseră, luând cu ei robotul şi diferitele aparate cu ajutorul cărora era pus în mişcare. Pretutindeni domnea liniştea şi întunericul.

În coltul cel mai înfundat al cavernei, fu găsit un mic dynamo sfărâmat. Era acela care, pus în mişcare de un izvor, amenajat ca o cădere de apă, furniza de obicei curentul necesar luminatului acestui loc sinistru şi

funcţionării aparatelor producătoare de unde.

Totul arăta că briganzii plecaseră fără speranţă de întoarcere.

— O! ce blestem! exclamă Max Yvel, cu deznădejde în glas, totul trebuie reluat de la capăt.

Alergă spre locul unde, chiar în dimineaţa aceea descoperise pe „Puricele Cerului”. Aparatul nu mai era acolo.

Mărăcinişul artificial fusese doborât cu lovituri de topor.

În zadar răscoliră prin împrejurimile peşterii. Niciun indiciu nu îngăduia să se regăsească urma fugarilor.

Toată trupa coborî înapoi spre Berragna.

În faţa cazărmii carabinierilor se ridica, de partea cealaltă a drumului, o stâncă foarte dreaptă, înaltă de vreo cincizeci de metri, lată cam tot de atât.

Mica trupă abia se înapoiase de zece minute, că grănicerul de sentinelă din faţa porţii văzu, căzând la picioarele lui, aruncată din creasta acestei stânci, o piatră înfăşurată într-o foaie de hârtie albă.

Uimit, ridică, obiectul şi văzu că era vorba de o scrisoare adresată lui Max Yvel.

Se grăbi să i-o ducă acestuia, care se afla în interiorul cazărmii.

Cu un gest grăbit, detectivul rupse plicul şi citi:

„Josefa Ardais e din nou prizoniera mea.

„Voi libera-o fără să-i fi făcut vreun rău, dacă reuşeşti să-mi obţii de la şeful poliţiei din Navarra (ştiu că se află azi la Leica) o declaraţie scrisă prin care se angajează să nu mai continue de azi ni ci o urmărire împotriva mea şi a oamenilor mei.

„Eu, din partea mea, mă angajez să părăsesc ţinutul de cum voi fi primit această foaie de liberă trecere.

„Un câine e atârnat la jumătatea înălţimii, într-al doilea drum din stânga. Agaţă-i răspunsul d-ţale de zgardă şi dă-i drumul. N-ar fi de niciun folos să-l urmeze cineva. Nu va veni la mine decât dacă se simte singur.

„În cazul că până-n patruzeci şi opt de ore câinele nu se va fi întors cu un răspuns favorabil, cu părere de rău voi face pe Josefa Ardeia să plătească cu viaţa”.

EPILOG

Câteva minute după ce citise acest ultimatum, Yvel şi Alvarez soseau la cantina lui Carmen Ardais.

— Unde-i Josefa? exclamă tânărul Spaniol.

— Acu trebuie să pice, răspunse cantiniera. Am trimis-o să-mi facă un drum.

Primo se lasă să cadă pe un scăunel şi-şi luă capul între mâini.

— Vasăzică tot e adevărat, spuse el mai mult pentru sine. Se adevereşte! El Terrible n-a minţit!

Biata femeie, care nu înţelegea nimic din toate astea, deschidea nişte ochi mari.

— Dar bine, ce s-a întâmplat, Primo? întrebă ea. Ce sunteţi aşa speriat?

Drept orice răspuns, Yvel îi întinse răvaşul banditului.

Carmen Ardais scoase un ţipăt sfâşietor şi căzu leşinată.

— De astă dată, spuse ea când îşi reveni în simţire, totul este pierdut. Josefa mea, mititica de ea! Oh! Doamne Isuse!

Detectivul, pentru care fie ce minut era scump, întrerupse tânguirile cantinierei şi începu s-o interogheze unde şi pentru ce o trimesese pe fată.

— Să vezi, lămuri aceasta cu lacrimi în glas. Am primit, mai înainte, o înştiinţare prin telefon de la Gogorza. E bolnav, în pat. Cum e singur şi n-are cine-i găti o fiertură, m-a rugat să i-o trimet pe Josefa cu ceva de ale mâncării… Biata fată, or fi răpit-o pe când se ducea la el.

— Cererea asta nu, ţi-a părut ciudată? spuse Yvel.

— Ciudată?... Dar ce de ce, domnule? Nu acu întâia oară frigurile lui Gogorza îl pun la pat şi Josefa trebuie să-i ducă de mâncare.

Max se întoarse către prietenul său:

— Haidem numaidecât la Gogorza.

La o depărtare cam de şase sute de metri de la cazarma grănicerilor, acesta avea o casă mare, care se înălţa albă, pătrata, solidă, pe partea stângă a drumului, într-o adâncitură a muntelui.

Cei doi prieteni mai mult alergau. Decât mergeau, într-acolo.

Gogorza, într-adevăr, era în pat. Părea să aibă friguri.

— Ticălosul, exclamă el când Primo îi arătă motivul vizitei lor. Dar cum a făcut ca să pună gheara pe biata copilă? Aici ea n-a zăbovit decât puţin de tot. Când a plecat mi-a spus că se duce de-a dreptul acasă la maică-sa.

„Mi s-a părut cam neliniştită, totuşi. Presimţea ea oare vreo nenorocire? Intre „casa cuartei” şi până la locuinţă să fi întâlnit ea pe vreunul din bandiţi?

Pe când vorbea bolnavul, Max Yvel cercetă în jurul lui.

Aproape de pat, pe un scăunel, se găseau rămăşiţele prânzului ce-i adusese Josefa. Nişte haine atârnau de speteaza unui scaun. În odaie domnea oarecare neorânduială.

Gogorza neputându-le da niciun indiciu serios, Max şi Primo îl părăsiră îndată şi se înapoiară la cazarmă.

Pe când mergeau, detectivul examina cu luare aminte terenul.

— Convingerea mea este, zise însoţitorului său detectivul, că logodnica ta nu se poate să fi fost răpită între casa acestui Gogorza şi cazarmă.

— Atunci?... Cum casa lui Gogorza e ultima din cătun, în direcţia spre Leica, trebuie să presupunem că Josefa, când a plecat de la ei, nu s-a înapoiat acasă la ea, ci s-a depărtat spre munte.

„Dar vezi că, n-avea nicio pricină ca să facă aşa ceva.

— Poate, mormăi detectivul. În orice caz, trebuie să lucrăm. Am un plan al meu. Ascultă.

……………………………………………………………………………

Noaptea învăluise de mult pământul, închisă într-o odaie cu pereţii văruiţi, Josefa plângea, plângea…

De data asta, nu mai încăpea nicio îndoială, n-avea că mai scape din mâinile banditului care o prinsese. Niciodată logodnicul ei şi detectivul n-au s-o mai găsească…

Şi se dojenea amarnic. De ce nu ascultase de înştiinţarea pe care o mână tainică o strecurase într-o zi, sub perna ei?…

Tainică? Mâna asta nu mai era, de altfel, tainică. Ea cunoştea pe stăpânul făpturii ciudate pe care o zărise, într-o dimineaţă, în munte. Ea prea ştia multe acum, ca bandiţii s-o mai cruţe.

Istovită, descurajată, ea se lungi pe patul care, împreună cu un scăunel, alcătuiau singura mobilă a închisorii ei.

Strădaniile ei, ca să găsească somnul, fură zădarnice. Cu ochii mari deschişi, fixa într-una fereastra ale cărei obloane erau ţeapăn închise. I se părea ei aşa, că, dacă putea nădăjdui în vreun ajutor, acesta pe-acolo i-ar veni.

De multe ceasuri, casa era cufundată în tăcere. Temnicerii ei să fi plecat ori dormeau?

„Când au să mă omoare?” se întrebă ea, cu groază.

Deodată tresări. Se ridică în capul oaselor.

Un zgomot de paşi furişaţi, se auzea pe la intrare. Cine oare se apropia de uşa ei?…

Deosebea slab o frecare pe tăbliile uşii. Bâjbâiau mâini pe lângă clanţă. Are să deschidă, o să intre cineva…

Fugi tiptil până-n fundul camerei. Un tremur o zgâlţâia, toată.

Scoase un ţipăt ascuţit. Pe gang, vorbise cineva. Îşi auzise rostit numele ei. Pe ea o căutau.

„S-a sfârşit, se gândea ea. Am să mor. El Terrible e aici. El Terrible!"

Căzu în genunchi şi începu o rugăciune fierbinte.

Dar nu avu timpul nici inima s-o isprăvească. Prin uşă i se vorbea ei, ei anume. Cu spaimă în suflet, ea ascultă.

*

*   *

întorşi în cazarma carabinierilor, Max Yvel şi Primo Alvarez ţinură o consfătuire cu şeful grănicerilor şi cu ofiţerul celor zece guarzi civili.

— Acum ştiu. În sfârşit, spuse detectivul, ştiu, domnilor, cine mi-a adresat ultimatul pe care vi l-am citit adineauri. Cu alte cuvinte, am demascat pe stăpânul robotului, pe misteriosul Juan din peşteră.

„Omul acela şi Juan Gogorza sunt unul şi acelaşi.

Săriră în sus, cu un murmur de uimire, de neîncredere.

— E cu neputinţă, protestă şeful carabinierilor. Cunosc bine pe Gogorza. E fiul unei foarte respectabile familii din Pampeluna. E, ce-i drept, cam ciudat, cam sucit — un rătăcit, se poate spune. După ce s-a certat cu taică-său, care-l dase la scoli înalte, unde făcuse foarte bune studii ştiinţifice, care l-ar fi putut duce departe, fiul îndărătnic s-a retras în cătunul acesta, în care, e cel mai de seamă crescător de berbeci. Că din când în când mai face şi o leacă de contrabandă, s-ar prea putea. Dar de-aici şi până să-l scoţi un asasin, şi încă ce asasin! mai va.

— Toate astea ce mi le spui, le ştiu şi eu, răspunse liniştit Max Yvel. Prietenul meu Alvarez mi le-a povestit. Menţin, cu toate astea, acuzarea mea că stăpânul robotului e Juan Gogorza…

„Dv. Ştiţi doar, că vocea automatului e aceea a celui ce-l conduce —transmisă, întărită şi destul de deformată de un haut-parleur ascuns îndărătul gurii ciudatei maşini.

„Ei bine! vocea aceasta,. Eu am recunoscut-o, e aceea a lui Juan Gogorza.

„Şi încă nu e tot. Am putut observa bine, hainele banditului care eraţi atârnate de un scaun de lângă pat, unde-şi juca, foarte îndemânatic de altfel; comedia, de bolnav de friguri. Ei bine, aceste haine sunt pe-alocuri sfâşiate de mărăcini. Un număr de ghimpi au şi rămas înfipţi în ţesătură.

„Cum să explicăm această ciudată potrivire, decât prin graba cu caria Gogorza a transportat azi dimineaţă automatul şi aparatele trebuitoare mânuirii acestuia, din cavernă la casa lui din Berragna?

Max Yvel îngrămădea dovezi atât de limpezi, atât de neîndoielnice, că izbuti să aducă la părerea lui pe cei doi ofiţeri, care primiră şi planul lui de atac.

Acesta era simplu.

Era vorba de împresurat, peste noapte, casa lui Gogorza care, încredinţat că nu era demascat şi crezându-se în siguranţă, nu se va păzi. Apoi se va încerca o lovitură de forţă, rapidă şi brutală, înăuntrul casei.

Trebuia ca toate astea să fie executate cu mare iuţeală şi prin surprindere, dacă voiau să salveze viaţa logodnicei lui Alvarez.

Astfel, către ora două dimineaţa, un cordon de gărzi şi de grăniceri, bine înarmaţi şi gata la orice, înconjurară casa lui Juan, afară de partea dinspre munte. De care a se rezema.

Acest amănunt însă îl nelinişte pe Max Yvel.

— Mă tem, spunea el prietenului său, să nu fie de partea asta. Unde nu pot păzi oamenii noştri, o ieşire secretă. Ar fi o nenorocire, căci ar compromite succesul expediţiei noastre.

Alvarez ridică din umeri un semn de „ce o fi o fi”. Important era să se încerce ceva. Pe urmă, se va vedea.

Amândoi înaintară în umbră, până la uşa casei. Cu ajutorul unor desăvârşite unelte de spărgător, detectivul nu avu nevoie de multă vreme ca să forţeze broasca.

Urmat numai de Primo (aşa hotărîse), el pătrunse cu paşi de lup într-un gang întunecat.

Ascultară. Niciun zgomot, nicio suflare.

Banditţii să nu fi fost acolo? Să se fi refugiat într-alt bârlog? Dormeau? Sau tăcerea asta desăvârşită vestea vreo cursă?

De fiecare parte a gangului erau mai multe uşi, toate închise cu cheia.

În fund, la piciorul unei scări ce urca la etaj, un alt gang, îngust, apuca spre stânga. Acesta ml era lung. Pe la mijlocul lungimii dădea în el o singură uşă, care era şi ea închisă, cu cheia.

Reţinându-şi răsuflarea, pândind cel mai mic zgomot, cei doi amici urcară scara, apoi îşi reluară cercetările pe dibuite.

— Auzi, spuse Alvarez abia suflând. E cineva pe după uşa asta.

Yvel înainta pisiceşte, îşi lunecă degetele pe clanţă, pe care încercă s-o deschidă.

Un ţipăt de groază şi de deznădejde se auzi de dincolo de blana uşii.

— Josefa, chemă Primo, care recunoscuse vocea iubitei. Josefa!

Niciun răspuns. Îl auzise. Vorbi încet:

— Josefa!... Sunt aici. Eu, Primo. Venim să te liberăm… Ştii unde e Gogorza?

Fata, năpădită de o speranţă nebună, se apropie de uşă. Cu gura lângă blană uşii, ea răspunse:

— Mi-e frică, Primo… Scoate-mă de aici, repede… Nu, nu ştiu unde sunt bandiţii ăştia. În munte, poate… O, mi-e frică!

Vocea i se tăie căci, în clipa asta, la parter, se iscă un zgomot de paşi grei şi repezi.

Se auziră cuvinte nedesluşite. O cheie se răsuci într-o broască. Un fir de lumină se strecură până în capul scării.

— Curaj, Josefa! spusa Alvarez. Ne întoarcem îndată. Ai

încredere, iubito.

Max şi Primo scoborârâ iar, cu toată fereala, treptele.

În micul gang lateral, era întredeschisă o uşă spre o cameră luminată...

Se apropiară tiptil, cu revolverul în mână…

Era un fel de laborator mare, plin de instrumente de mecanică, pliu de tinichele, sârme, cărţi.

În fundul acestui atelier, în neorânduială, în unghiul opus uşii, şedea Gogorza dinaintea unui aparat emiţător de unde. Ecranul de televiziune era luminat.

Dar din gang nu se puteau vedea formele mişcătoare care se desenau pe el.

Se adeverea presupunerea lui Yvel, despre existenţa unei treceri secrete înspre partea muntelui. Căci, altfel, Juan şi complicele lui, care acum forfoteau nervos prin încăpere, cum de au trecut prin cordonul de gărzi şi grăniceri care înconjurau casa?

— Astâmpără-ţi puţin nervii, Modesto… spuse Gogorza. Nu niciun motiv de nelinişte.

— Mi-e teamă să nu-l surprindă pe El Terrible şi să nu-l urmeze până aici, răspunse cocoşatul, aruncându-se într-un jeţ… Rău făcuşi că nu m-ai ascultat. Ar fi trebuit să aşteptăm câteva zile până să începem iar a „lucra”. În momentul acesta e lucru prea primejdios. Tu te-ai angajat să părăseşti ţinutul, nu uita astă. Oricare le-ar fi răspunsul, noi tot trebuie s-o facem. În Navarra nu mai suntem, în siguranţă.

Juan înălţă din umeri.

— Iată-l… spuse el. Intră… Ai să controlezi, numaidecât, mărfurile. Ascanio mi-a făgăduit mătăsuri.

Un pas greoi răsună în gang îndărătul lui Max şi Primo.

Dinspre partea cealaltă,. Modesto înainta înspre ei ca să deschidă lui El Terrible, care aducea, fără îndoială, un balot plin de contrabandă.

Ce erai de făcut? Cei doi prieteni erau iarăşi în capcană. Nicio ieşim

Trebuiau să atace ei întâi şi numai decât profitând de avantajiul pe care prezenţa lor necunoscută li-l dădea asupra banditilor.

El Terrible nu mai era decât la doi paşi de cei doi tineri. Peste un minut se va ciocni de ei şi în clipa aceea avea să-i vadă şi Gogorza, în sticla mată a aparatului său de televiziune, unde urmărea cu ochii mersul automatului său.

Răsună o detunătură, urmată de o cădere pe parchet.

Detectivul prea şovăise mult. În clipa când degetul lui apăsa pe trăgaciul revolverului, matahala metalică a lui El Terrible îl izbise. Yvel căzuse iar glontele se pierdu în tavan.

— Hombre! strigă Modesto.

Se repezi, cu braţele întinse, spre duşmanii lui.

O nouă împuşcătură răsună.

Alvarez, rănit la braţul drept, se rezemă de pervazul uşii. Era palid, aproape să leşine.

Max Yvel se şi ridicase. El şi pocitania se înfruntau. Detectivul trase cel dintâi.

Modesto rămase în picioare dar îşi trecu mâna dreaptă peste fruntea din care şiroia sânge.

Automatul, pe care Juan continua să-l conducă cu sânge rece remarcabil, aruncase jos balotul cu contrabanda şi se întorcea spre Max Yvel.

Braţul puternic al robotului se ridică. Era să se abată peste ţeasta tânărului. Cu o săritură în lături, acesta se feri, evitând atacul. Nu fu atins decât la mână. Revolverul i se rostogoli în fundul camerei.

Fără a pierde o secundă, detectivul se aruncă asupra lui Gogorza, pe care-l smulse din faţa aparatului său, transmiţător de unde. Lipsit de conducător, El Terrible încremeni în mijlocul odăii, cu braţele depărtate, ca pentru a cuprinde şi a strivi.

Se auziră lovituri violente în uşa de intrare a casei. Yvel se înţelesese cu guarzii că, la prima împuşcătură, ei să

năvălească înăuntru.

În acest scop, detectivul împinse numai uşa după el. Dar la întoarcerea sa. Din munte, Modesto o încuiase cu cheia. Crezând că era o uitare din parte-i, el nu spusese lui Juan că găsise uşa întredeschisă.

Acum, guarzii şi grănicerii încercau s-o spargă.

— La locul meu la aparat, Modesto, urla Gogorza. Repede.

El şi cu Max Yvel se rostogoliră la podea, zvârcolindu-se într-o luptă corp la corp, pe viaţă şi pe moarte.

Glontele detectivului nu-l rănise pe cocoşat decât la suprafaţă, la frunte. Totuşi sângele îi scălda ochii, luându-i. Aproape, vederea.

Bâjbâind se îndrepta spre aparat, se aşeză în faţa televizorului şi puse iar robotul în mişcare.

Detectivul şi Juan se ridicaseră. Plecaţi înainte, fiecare îşi măsura adversarul cu privirea, gata să se năpustească.

Din expresia de triumf ce o văzu scânteind în ochii contrabandistului, Yvel pricepu că El Terrible venea asupra lui şi avea să-l înşface pe la spate, încercuindu-i în braţele lui de oţel.

Încă odată un salt în lături, îl salvă.

În aceeaşi clipă chiar, electricitatea se stinse în cameră!

Modesto scăpă o înjurătură. Emiţătorul de unde, lipsit de curent, nu mai funcţiona…

Cu un gest repede, apăsă o pârghie care stabilea o legătură între circuitul aparatului şi o baterie de ajutor.

Pasul sacadat al robotului, răsună din nou pe parchet.

Fără a înceta să manevreze butoanele de comandă de pe tabloul de ebonit, Modesto se întoarse pentru a deosebi în umbră pe Juan de Max Yvel, care se încăieraseră iar. Mai că nu-i vedea, dar auzea răsuflarea lor gâfâitoare:

— Atenţie, strigă Gogorza, complicelui său.

Şi, din toate puterile lui. Împingea pe detectiv în

direcţia lui El Terrible, pe care cocoşatul, nedumerit, îl oprise la doi paşi de luptători.

înţelegând gândul stăpânului său, pocitania se aţinea gata să reînchidă braţele robotului peste Max Yvel, în car re Juan avea să-l repeadă.

Mai fu o luptă scurtă.

Ha! Acum, Modesto!

Un răcnet înspăimântător cutremură aerul.

....

Afară carabinierii şi guarzii civili se năpustiră, mai întâi, să sfărâme uşa. Dar văzând că aceasta rezistă şi temându-se să nu vie prea târziu, avuseseră ideea să taie firul electricităţii. Nădăjduiau astfel că robotul, neputând fi folosit de bandiţi, Yvel şi Alvarez vor izbuti mai uşor să-şi învingă potrivnicii.

Deodată un răcnet ajunsei până la ei. Îngheţaţi de groază, cu cele mai rele temeri, îşi îndoiră sforţările. Uşa se prăbuşi, în sfârşit, sub ultimele lor lovituri de topor şi de umeri.

Cu revolverele în mâini, luminându-şi drumul ou puternice torţe electrice, se repeziră prin gang. Cu o lovitură de picior, primul din mica trupă deschise uşa laboratorului şi se opri în prag.

În mijlocul camerei sta, ţeapăn, nemişcat, tragic de forţă brută şi supraomenească, El Terrible.

În braţele lui, strânse spre pieptul său enorm, el strivea un din al cărui cap cădea înapoi şi care se zbătea în ultimele zvâcneli violente ale unei morţi oribile, aşa cum muriseră atâţia carabinieri din Berragna.

Guarzii se repeziră să-l elibereze.

— Lăsaţi-l, spuse un glas obosit… Dreptatea s-a făcut!

îndreptând toţi deodată luminile torţelor spre unghiul odăii, recunoscură pe Max Yvel care, îngenunchiat pe podea, încerca să panseze rana lui Primo Alvarez, întins fără cunoştinţă.

— Ocupaţi-vă de cel de colo, adăugă el, arătând spre

Modesto, lungit, cu braţele încrucişate pe masă, lângă transmiţătorul de unde. L-am ameţit numai, cu un pumn.

În braţele robotului era cadavrul lui Juan; Gogorza, atârnând moale, ca un Vasilache fărâmat.

Ce se întâmplase?

În clipa în care contrabandistul, repezind pe Max Yvel înspre pieptul robotului, strigase complicelui său să strângă menghinea de otel în jurul corpului adversarului, acesta nu-i dăduse drumul decât ca să se apleca, reped^ ca fulgerul, şi s-apuce de picioare pe Gogorza. Aruncat înainte de propriul lui avânt, banditul venise, el singur, în braţele ucigaşe ale lui El Terrible, opera lui.

înainte ca Modesto, înşelat de întunericul din cameră, să fi avut timpul să-şi dea seama de greşeala lui, detectivul îl lungise, cu un pumn zdravăn, peste aparatul de unde.

Peste o jumătate de oră de la această scenă tragică, automobilul lui Max Yvel stopa dinaintea fermei bătrânului Alvarez, la Leica.

Primo fu imediat transportat în patul său. Un medic, chemat la repezeală, legă rana care era adâncă. Josefa, liberată de către detectiv, veghea, cu inima strânsă, lângă logodnicul el.

Tânărul, din pricina marii pierderi de sânge, era slab. Avu totuşi puterea să zâmbească şi să apuce în mâna lui mâna fetei.

— Josefa!…

— Eu sunt, Primo! A ta pentru totdeauna. Visul rău s-a sfârşit. Gogorza şi-a ispăşit crimele. El Terrible şi-a pierdut puterea.

Rănitul ridică ochii spre Max, ca să obţină de la el adeverirea acestei ştiri atât de minunate şi de neaşteptate. Apoi îşi plecă pleoapele. Josefa se aplecă spre el. Buzele li se uniră îndelung.

Lângă uşă, în umbră, bătrânul Alvarez dădea din cap, înduioşat.

*

* *

Trecuse o lună de la moartea fioroasă a lui Gogorza şi de la arestarea lui Modesto şi a vreunei duzini de munteni, tovarăşi ai asociaţiei criminale alcătuită şi condusă de stăpânul robotului.

În apartamentul său parizian, Max Yvel citea o scrisoare, ce-i sosise din Spania. Era semnată de Primo Alvarez care, pe deplin vindecat de pe urma rănii sale, vestea prietenului nunta sa apropiată, cu Josefa Ardais.

Detectivul îndoi iar scrisoarea, zâmbind.

— Şi-au meritat fericirea, zise el, încet.

---- SFÂRŞIT ----